

Zie in dit nummer de serie hoogst-interessante en -actueele foto's der ontsporing van den Koninklijken trein.

No. 50

(24)

13 JUNI

1917

AFZONDER-

LIJKE

NUMMERS

12½ CENT

Panorama

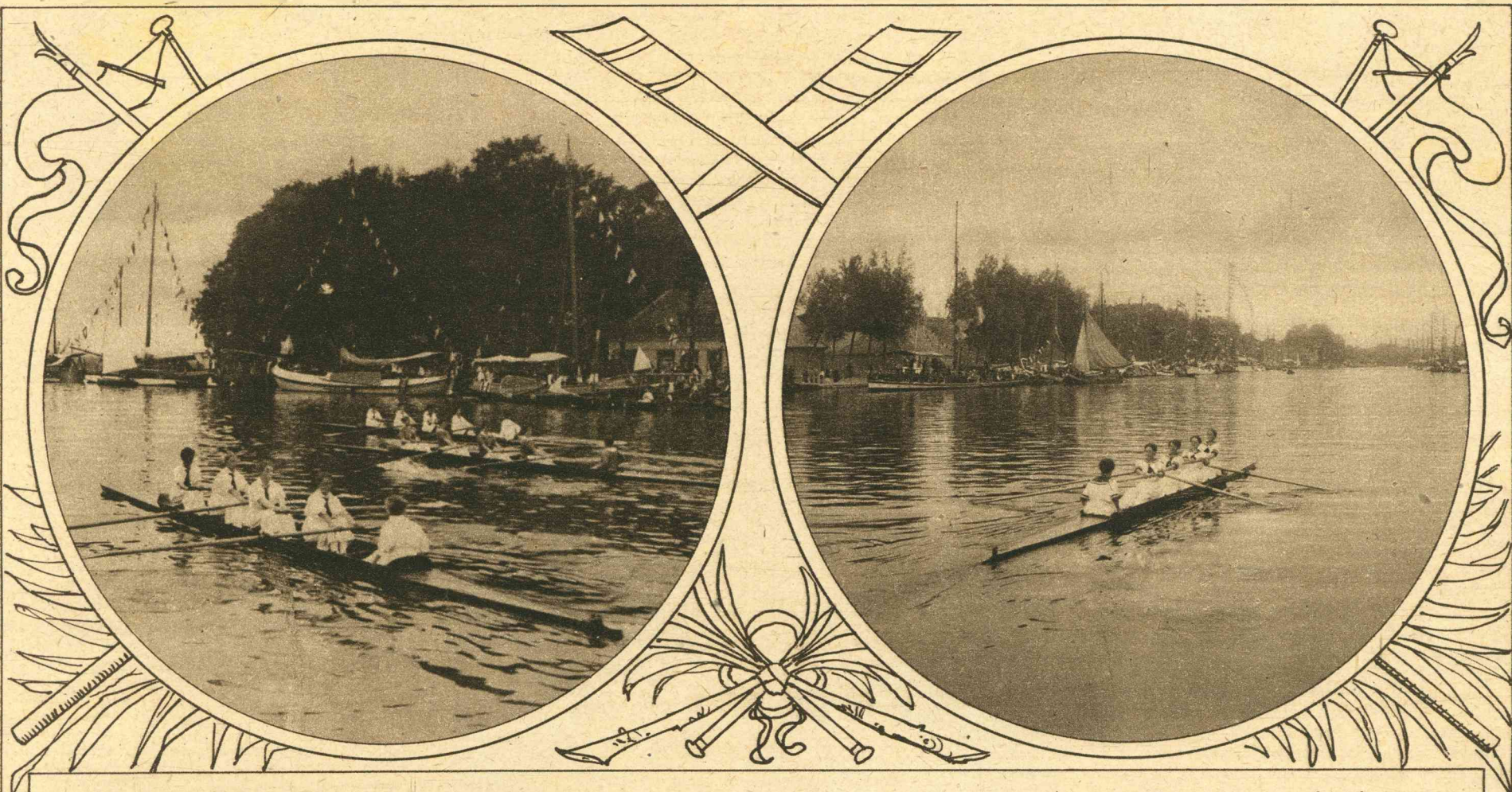
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. Sijthoff's Uitgevers Maatschappij Leiden

ABON-
NEMENT
PER
KWARTAAL
f 1.50

PER WEEK
12 CENT

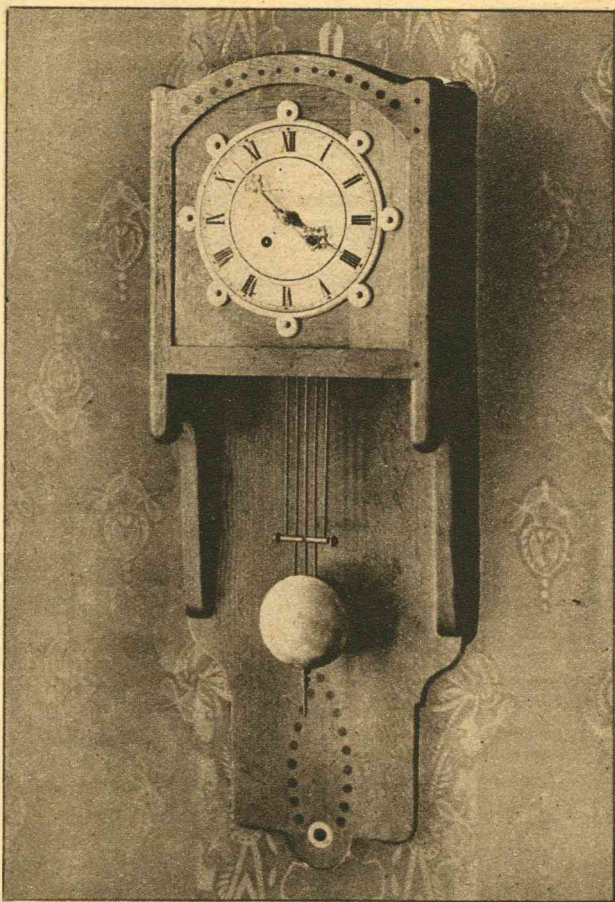
DE ROEIWEDSTRIJDEN VAN HOLLANDIA

Van de op den Rijn bij Alphen onder begunstiging van fraai weer gehouden Hollandia-roeiwedstrijden geven wij op deze pagina een drietal opnamen. Hierboven, links: Schoonroeien dames-vierriems junioren. Rechts: De damesvier van de „Hunze” (Groningen). 1e prijs seniores-ploegen.

Race jonge achten. De drie ploegen hangen de heele baan aan elkaar. Njord werd winnaar.

Hangklok, ontwerp van den architect Jac. van den Bosch.

om in de dagelijksche omgeving der menschen de Kunst te brengen, zoodat elk voorwerp om ons henen mooi en welgemaakt is, althans niet leelijker dan strikt noodig.

Het gebruiksvoorwerp, dat wij elken dag hanteeren en beziën, mijn hemel, waarom zou men dat nu met alle geweld zoo leelijk moeten maken als maar eenigszins mogelijk is. Want dat leek tot nu toe wel de heerschende manier. En waarvoor is dat noodig, vraag ik u? Waarom moet vrijwel alles in de omgeving van den Mensch, die zich toch heel wat van zijn schoonheidszin verbeeldt, nu zoo akelig afschuwelijk zijn, dat het eind ervan weg is? Moet het dan desnoods nog niet eens te zijn. (Dit om te bewijzen, dat ik niet fanatiek ben). Maar zoo leelijk? Het is al erg genoeg, als die dingen leelijk zijn, waaraan nu eenmaal niets te veranderen is; b.v. het weer, b.v. het humeur van dezen of genen uit uw naaste omgeving... of wat dan ook, waar niet veel of niets aan te doen is, maar wat jezelf koopt of vervaardigen laat, moet zoo behoorlijk mogelijk zijn van kleur en vorm. En wat nu goed van kleur en vorm is? ... Ieder, die zijn oogen en zijn hersens den kost geeft, komt daar spoediger achter dan hij denkt. Er is verschil in smaak, best. Maar toch zijn er vaste dingen, die iedereen in beginsel afkeuren zal; iedereen. En deze algemeen erkende verkeerdheden te vermijden is al een heel ding. Geloof me maar, vriendelijke lezeressen en lezers.

Eenvoud bijvoorbeeld is iets, dat een ieder bij goed beziën waardeeren zal. Degelijkheid niet minder. Zuiverheid, echtheid al evenzeer. Neem b.v. eens een stoel. Die is om op te zitten. Hij moet dus gemakkelijk zijn; doelmatigheid is de hoofdzaak. En de bedoeling van doelmatigheid mag best aan zoo'n stoel bemerkt worden. Waartoe de malle krullen en tierelantijnjes, waaraan men niets dan ongemak heeft bij het zitten, bij het leunen, bij het opstaan, bij het verplaatsen.

En zoo is het niet alleen bij stoelen, maar bij alle andere gebruiksvoorwerpen.

Een tafelstoel, ontworpen door den architect Jac. van den Bosch. (Het voorgedeelte en de kap kunnen worden afgenomen, zoodat hij later ook als gewone stoel te gebruiken is).

Iets over Meubelkunst

In den trein, die met een knap vaartje voortreed tusschen X. en Z. zat een aangeblazen heer. Deze heer bleek schandlap-, pardon, een landschapsschilder, en dat zou allemaal natuurlijk goed en wel zijn, maar die heer pakte zoo vreeselijk bar over zijn kunst uit tegen een der andere passagiers, dat een oud, verformfaaid kereltje het niet meer harden kon, en, geschandaliseerd door de theorieën van den landschapsschilder, ook eens een duit in het zakje van de conversatie wilde gooien, maar de landschapsschilder was daar niet van gediend, en vroeg op hoogen toon aan het oudje, wat ter wereld hem het recht wel gaf zijn neus in dit artistieke gesprek te steken; dat moest hij aan kunstenaars overlaten...

„Ik ben ook kunstenaar”, zei de oude man toen, en de artist, tot aan de kruinharen geblameerd door de collegialiteit van zoo'n poover pietlutje, vroeg in welke Kunst deze vriend dan wel thuis was. De aangesprokene nam zijn meerschuijmen pijp uit den mond, en zei: „Die heb ik zelf gemaakt.”

„Maar dat is geen Kunst,” zei de schilder, (hij zei kunst met een hoofdletter; dat hoort je direct). „Oh neen? geen kunst?” deed het oudje, geprikkeld, — „nou, doe jij het me dan eens na.”

De kunstenaar was ontdaan tot in zijn ingewanden om zooveel arrogantie. Ten onrechte. De kloof tusschen kunst en ambacht gaapt niet zoo wijd als sommigen wel gelooven. In de Nijverheidskunst of de Kunstnijverheid ontmoeten kunst en ambacht elkaar, is het ambacht tot de hoogte der Kunst (met een hoofdletter) gestegen.

Men noemt de Kunstnijverheid ook wel „toegepaste kunst”, d.w.z. dat de Kunst daarbij is overgebracht uit hare hoogere abstractie en toegepast op voorwerpen van dadelijke, dagelijksche nuttigheid. Schoon is dit streven

Werkkamer, ontwerp van den architect Dr. H. P. Berlage.

Bovendien worden die rariteiten er vaak maar aan aangebracht om de ondegelijkheid van het materiaal onder te verbloemen. Ge kent, om iets te noemen, wel het z.g. optische glas, dat is het glas met al die nopjes en af-drukjes aan den binnenkant; maar denk nu vooral niet, dat dit z.g. versierde of bewerkte glas beter van kwaliteit is, dan het glad, eenvoudig glas; integendeel, men gebruikt daar de mindere, onzuivere soort voor, waarin toch al slierten en vlekjes zitten; die gebreken van het materiaal

zou men op effen glas kunnen zien; het nop- en ribbelwerk echter bedekt die fouten. Men denkt iets beters te hebben, en men heeft iets ordinairders dan het eenvoudige gewone. Dit is een voorbeeld uit vele.

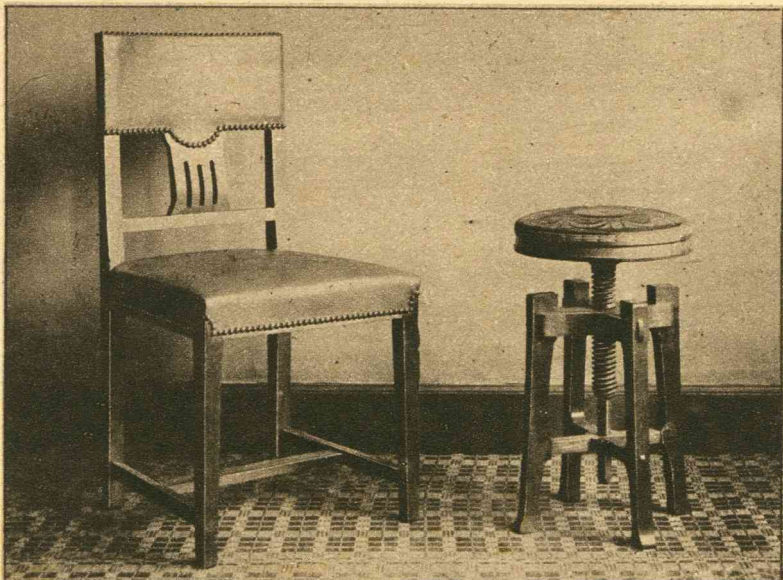
Het is door den band met alle goedkoope, zogenoemd versierde voorwerpen precies eender gesteld.

Opzichtigheid, drukke mooiigheid, ook al zou het uit goed materiaal vervaardigd zijn, is trouwens eveneens uit den boeze.

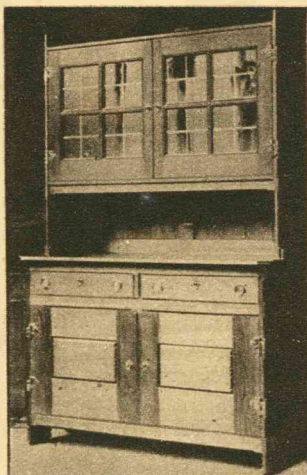
Gelukkig echter, dank zij het voorbeeld van begaafde meubelarchitecten en andere kunstnijveren, begint het te dagen in het Oosten. Langzaam, langzaam aan komen er betere inzichten bij de goe gemeente heerschen wat den goeden smaak betreft. Aarzeland, op het voorbeeld der waarlijk voortreffelijke meubelarchitecten, dringt het betere door.

Ik mag niet ondankbaar zijn. Er is reeds van verbetering in ruimer kring te gewagen. Bij vroeger vergeleken. Veel van wat we ons uit onze jeugd als het type van meubilering bij bekenden van onze ouders herinneren, is niet meer, tenminste niet meer zoo algemeen in zwang. Herinnert ge u nog, hoe kamers er toen uitzagen, gij lezeressen en lezers, die zoo tegen den middelbaren leeftijd loopt? Wacht, ik zal u een handje helpen.

Voor de vensters de dikke rolgordijnen, en daarachter de vitrages met bespottelijken wirwar van bloemen en ranken, monsterachtige patronen, opgenomen met vrij walglijke linten en koorden, waaruit dan die vitrages in schommels overbloeden. Een opening was ertusschen, maar zóó klein, dat er nauwelijks een hoekje licht doorhenen drong, en dat hoekje was nog versomberd door een reusachtigen gebloemden bloempot met of zonder, (meestal zonder), bloem erin. En verder was ook alles, grillig en wild gebloemd. Het zeil, het vloerkleed, het behangsel, het plafond, de bekleding van stoelen, het tafelkleed, ... wat was niet gebloemd in zoo'n vertrek? Heb ik overdreven met te zeggen, dat er iets verbloemd worden moest? Me dunkt. Het kan zoo nogal.

Een stoel en pianokruk, ontworpen door den architect Jac. van den Bosch.

Buffet. Ontwerp van den architect A. J. Kropholler.

Schoorsteenbetimmering. Ontwerp van den architect Jac. van den Bosch.

En niet alleen met het gebloemde was dit het geval. Ook de tafel, de stoelen, de kast, de lamp, de klok, de kachel... niets van dit alles was zuiver op de graat. De tafel was zoo geschulpt, dat er niet meer dan hoogstens twee menschen 'aan zitten konden. De stoelen waren zoo gedraaid, dat het maar weinig scheelde of ze draaiden onder je weg. De klok kronkelde onder haar stolp, de vazen dribbelden draaierig weg van den schoorsteenmantel. De lamp was gekruld als het haar van een neger. De kachel was één stuk „lofwerk", (ja, lofwerk noemen ze dat,) en het heele vertrek was een benauwde droom van je welste. De eenige oorzaak, dat onze voorvaderen en -moederen in hun salons of „mooie-kamers" niet stapelgek geworden zijn, was dan ook, dat... ze er zoo goed als nooit zaten. Was het, ondanks alles, een diep-verholten onbewust sluimerend instinct, dat hen ervan terughield in die „mooie-kamers" te gaan zitten, zoodra ze er maar eventjes van buiten konden?

Welk een afgrijselijke onrust door al die vormen en kleuren, niet waar? En zegt mij nu eens, goede vrienden, of meubels en interieurs als de hierbij gekiepte niet in hun eenvoud en aangename rust allergenogelijkst aandoen. ¹⁾ Oh, er is nog veel meer van deze meubels te zeggen, die tot het beste behooren wat de binnenhuis-architectuur maakt, maar we bewaren dat voor later. Kijk u nu eerst maar eens goed. Dan spreken we later elkaar wel weer eens erover, welgezinde lezeressen en lezers. Intusschen saluut!

Kyf-kyf.

¹⁾ Namaak der bij dit artikel gereproduceerde modellen is verboden.

staan, de zoogenaamde „medelijdende" vrienden, die zoo graag iets voor haar wilden doen. Hoe kon ze al dien menschen zeggen, dat het éénige wat ze voor haar konden doen, was, haar rust te geven, rust en stilte. Ze wilde het liefst niemand zien en alleen haar zoon bij zich hebben.

Nu was de tijd gekomen, dat ze met hem over zijn toekomst kon spreken, maar vóór alles wilde ze nadenken. Want ze moest nu beslissen, wat ze hem zou vertellen. Ze had altijd gehoopt, dat Robert zelf open met den jongen zou spreken, dat hij hem vertellen zou, welk kwaad hij van

Ze zweeg betekenisevol. De pijl raakte doel. Ze zag aan den heeten bloot, die over zijn gezicht trok, dat ze hem getroffen had.

„Nee," antwoordde hij, „jouw dochter, als je er een had, zou zeer zeker geen slechte eigenschappen van je hebben geërfd. Jij bent een goede vrouw, die nooit in verleiding is geweest. Maar ik geloof niet," vervolgde hij driftig, „dat er iets vreeselikers op de wereld kan bestaan, dan vrouwen, die deugdzaam zijn, enkel en alleen omdat ze nooit in de gelegenheid zijn geweest, anders dan deugdzaam te zijn."

De tranen drongen haar in de oogen. „En dat zeg je tegen mij... Na alles wat ik je jaren geleden vergaf."

„... Maar nooit vergaf," vulde hij bitter aan. „Wat gaf me je vergiffenis, terwijl je me ieder oogenblik van den dag liet voelen, dat je nooit vergeven hadt. Je hadt me heusch niet meer in herinnering kunnen brengen, wat ik tegenover je had gedaan... Je toonde het maar al te duidelijk... Wat kon het jou schelen, hoe groot mijn berouw was en wat ik om dien éénen misstap geleden heb... Na dat eene feit heb je me nooit meer vertrouwd..."

„Ik geloof, dat een man, die eens zooiets gedaan heeft, het meer zal doen," antwoordde ze. „Het spijt mij, als ik zonder het te weten hard voor je ben geweest, want dat was mijn bedoeling niet. Maar vergeet niet, dat er een ding is, dat een vrouw nooit kan vergeten en... Je hebt al mijn geluk verwoest... Ik heb nooit mijn plichten tegenover jou vergeten... Ik was zoo gelukkig met je en toen plotseling kwam dat..."

„Dus door dat ééne feit, was je al onze geluksjaren plotseling vergeten," zei hij. — „Ik kon het niet helpen," antwoordde ze... „Geen fatsoenlijke vrouw zou dat kunnen. Bedenk eens, hoe vreeselijk het voor me is geweest."

„Dat weet ik wel. Maar vergeet dan ook niet, hoe groot mijn berouw is geweest. Maar daar lette je niet op... Je hebt nooit kunnen vergeten, wat er gebeurd was."

„Nee," antwoordde ze koel. „Dat zal ik nooit kunnen. Ik wilde, dat het mogelijk was."

Hij maakte een beweging om de kamer te verlaten. Ze deed een schrede naar hem toe. „Jij bracht het gesprek hierop... toen ik over Lawrence begon..."

„Maak je maar niet bezorgd over Lawrence... Het is een goeie jongen."

„Eens dacht ik, dat jij goed was," klonk het cynisch. Toen zij dit gezegd had, draaide hij zich om, ging vlak voor haar staan en terwijl hij haar recht in de oogen keek, zei hij:

„Nu we lang geleden besloten hebben, terwille van den jongen bij elkander te blijven... — hij sprak langzaam, den nadruk op ieder woord leggend — „kon je tenminste trachten dit onderwerp niet meer aan te roeren... Ik begrijp heel goed, dat ik het recht verspild heb nog een enkele gunst

Salon. Ontwerp van den architect Dr. H. P. Berlage.

hem geërfd kon hebben... de neiging tot slechtheid, die haar leven had verwoest. Het was zijn plicht geweest den jongen te waarschuwen...

Ze had hem zelfs eens hierop gewezen. Nu ze er kalm over nadacht, kon ze zich niet voorstellen, dat zij, die was opgevoed in een omgeving, waar men nooit over die dingen sprak, den moed had gehad dit onderwerp aan te roeren.

„Als ik een dochter had," had zij gezegd, „zou ik het als een plicht beschouwen haar te waarschuwen voor alle dingen. En dan komen meisjes nog niet voor zooveel verleiding te staan als jongens."

„Lawrence en ik begrijpen elkaar," had haar man geantwoord. „Maar als je het noodig vindt, wil ik er wel met hem over spreken."

Hij zei dit laatste op een luchthartigen, bijna onverschilligen toon... Ze herinnerde zich, dat dit altijd zijn manier van spreken was, als hij een onderwerp wilde vermijden. Maar ze had toch doorgesproken.

„Als ik een dochter had," vervolgde ze op ijskouden toon, „zou ik niet bang behoeven te zijn, dat zij slechte neigingen van mij had geërfd. Maar je zoon..."

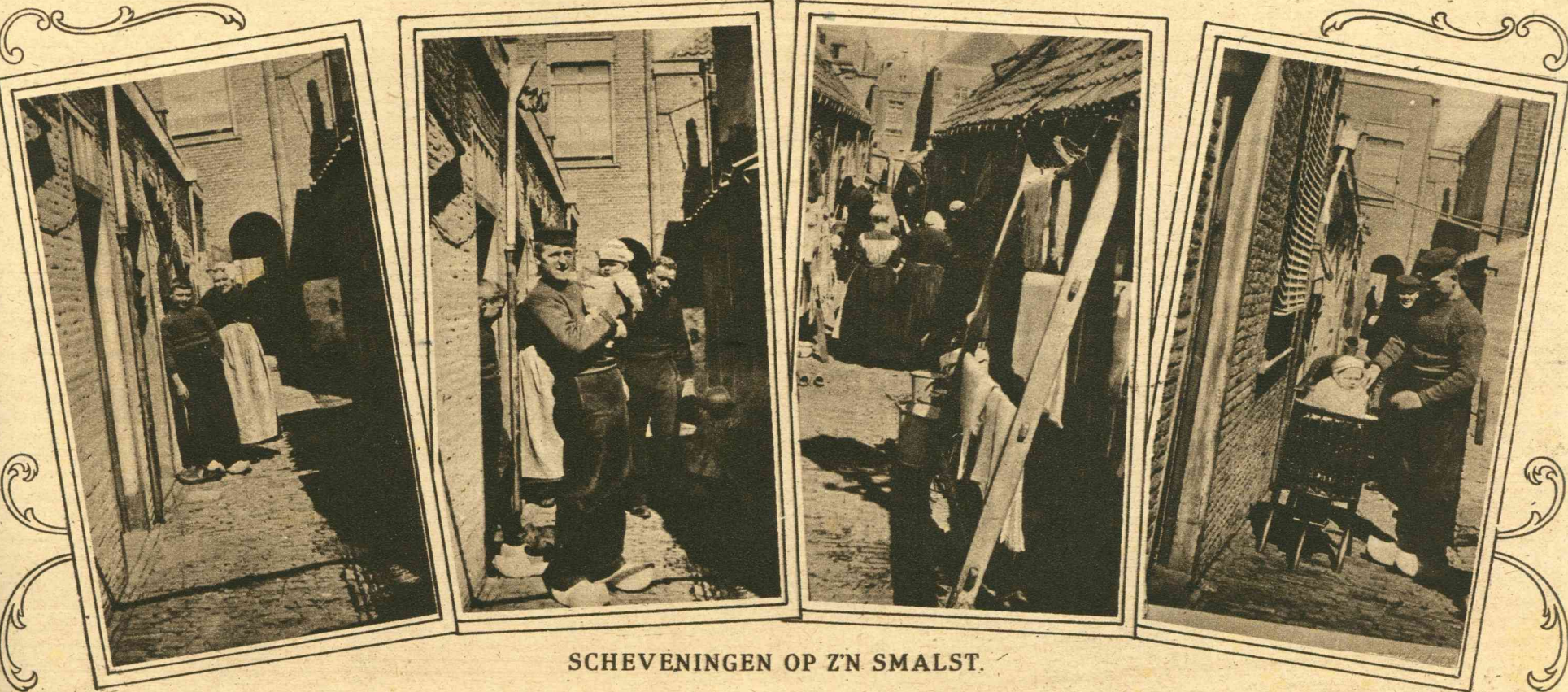
ZIJN ZOON

UIT HET ENGELSCH DOOR DICKY WAFELBAKKER

De luiken, die drie dagen lang gesloten waren geweest, waren weer opgehaald. Robert Beck was gisteren begraven. De conventie stond dus weer toe, dat alles het gewone aanzien kreeg.

Van binnen was het huis geheel schoongemaakt. De zware bloemengeur, die de atmosfeer had bezwangerd, was verdwenen. Laura Beck slaakte een zucht van verlichting, toen de laatste bezoeker eindelijk was heengegaan. Ze wilde alleen zijn, alléén...

Toen het lijk van haar man nog boven aarde stond, kon ze onmogelijk kalm en koel over het verleden denken. Hoe kon ze kalm nadenken, terwijl ze voor al die dingen moest zorgen, die nu eenmaal noodig zijn bij een begrafenis. En dan voortdurend al die menschen, die ze te woord moest

SCHEVENINGEN OP Z'N SMALST.

Onder onze lezeressen en lezers zullen er zeker niet velen zijn, die de mondaine, toonaangevende badplaats Scheveningen niet kennen. Bij een bezoek aan de Residentie, staat als vanzelfsprekend op het program ook een bezoek aan Scheveningen met zijn Kurhaus, z'n Wandelpier, zijn vroolijk, levendig strand en al de vermakelijkheden, die daarmee annex zijn, en er „logisch" uit volgen. Naast dit Scheveningen is er echter nog een voor te leggen.

ander, dat velen, zelfs Hagenaars, onbekend is. We bedoelen het oude dorpje zelf, de „kern", waar omheen de weidsche hotels en grootsche villa's gebouwd zijn. Het is een complex nauwe steegjes en slopjes, waarvan weinigen het bestaan in deze wereldsche omgeving, zelfs ook maar vermoeden. Daarom vonden wij het wel de moeite waard onzen lezers eens een kijkje in dit gedeelte te geven, door hun hierboven een viertal foto's ervan

van je te vragen... Maar ik heb in elk geval spijt gehad over wat ik gedaan heb... Als het *jou* onmogelijk is om te vergeten, doe me dan een plezier en breng het *mij* niet telkens in herinnering. *Wat* bereik je er mee te tobben over iets, waar niets meer aan te veranderen kan zijn?...

Ze antwoordde hem niet direct. Hij bleef haar een oogenblik aanzien en wendde zich toen naar de deur.

Toen zei ze: „Ik zal doen, wat je verlangt. Ik beloof je, dat ik er nooit meer over zal spreken... dit onderwerp nooit meer zal aanroeren... Het is erg gemakkelijk, als men zoo kort van memorie is.”

Hij werd bleek van woede, maar hield zich in en sloeg de deur achter zich dicht. Ze had echter al die jaren haar woord gehouden. Met geen enkel woord had ze hem er ooit meer over gesproken.

Maar nu... nu hij dood was... rustte er een groote verantwoordelijkheid op haar... Lawrence zou over zes weken van school thuiskomen. De jongen was haar *alles*. Het zou haar dood zijn als het met den jongen misliep. Als haar man in werkelijkheid de principes had gehad, die zij *dacht* dat hij bezat, zou ze zich nergens ongerust over hoeven te maken. Zooals het *nu* echter was, geloofde zij in *erfelijkheid*.

Er rustte nu een zware plicht op haar. Ze had zich niet kunnen voorstellen, dat zij ooit genoodzaakt zou zijn met haar jongen over dergelijke dingen te moeten spreken. Zulke gesprekken leken haar zoo onvrouwelijk, bijna vulgair...

Zoolang als de jongen op school was, had hij onder eenig toezicht gestaan. Zij had hem op een van de beste pensionaten gedaan en had voortdurend in correspondentie gestaan met zijn leeraars. Zij was er bijna zeker van, dat hij tot nu toe nooit dingen had gedaan, waarvoor hij zich tegenover zijn moeder zou hebben moeten schamen.

MR. L. E. JANSEN †.

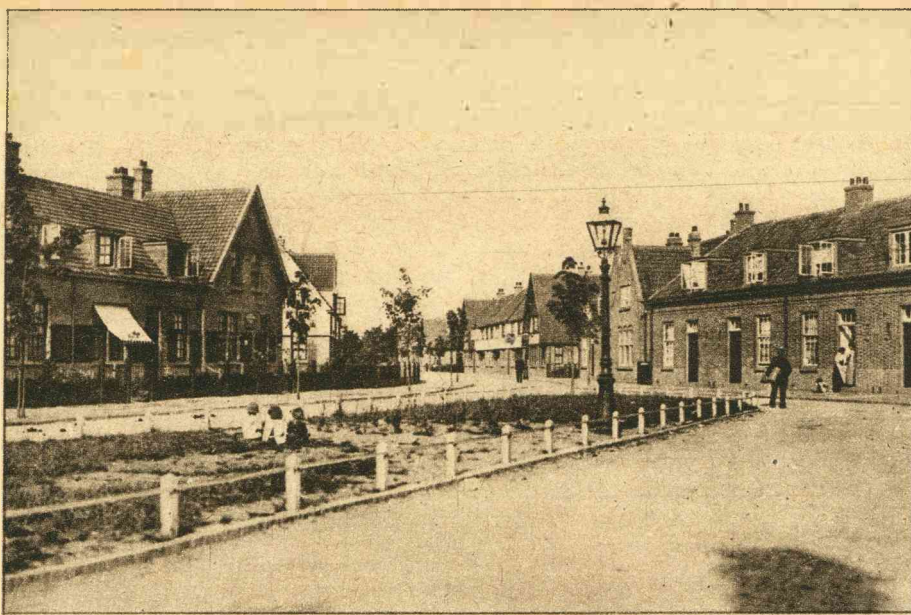
In den ouderdom van bijna 75 jaar is, tengevolge van een hartlijden, overleden de deken van Amsterdam, Mgr. L. E. Jansen, geheim kamerheer van Z. H. den Paus.

Maar nu zou hij thuis komen... in het groote, woelige leven... Voor hoeveel verleidingen zou hij niet komen te staan!... Hij, met al het geld, dat hij nu zou krijgen... Tot nu toe had ze zijn jaargeld zooveel mogelijk beperkt... Maar nu zou dat zoo heel anders zijn. Ze kon hem nu niet langer beschermen, alsof hij een kind was... Ze moest hem dus alles vertellen, hem waarschuwen... zelfs, al zou ze daardoor genoodzaakt zijn hem „het feit” van zijn vader te openbaren. Het was *wreed*, dacht ze bitter, dat Robert dit weer voor haar had overgelaten. Zij herinnerde zich nog duidelijk hoe hij altijd de gewoonte had te zeggen, dat hij er niet van hield om over onaangename dingen te praten... Hij had zich altijd met een zekere handigheid overal van afgemaakt...

En *toch*, hoe ontzettend veel had de jongen van hem gehouden. Ze vond het ellendig, dat ze het vertrouwen dat Lawrence in zijn vader had gehad, nu beschaamd moest gaan maken. Zou de jongen haar *gelooven*? Hij had altijd vertrouwen in haar gesteld... maar zou hij dit eene feit willen gelooven? Misschien zou hij wel denken, dat ze overspannen was van verdriet en niet *wist*, wat ze op dat oogenblik zei.

Zij stond op, nam een sleuteltje uit haar bijouterie-kistje en opende een la. Hier was het overtuigend bewijs, van wat ze hem zou vertellen... Met den brief in haar hand ging ze in een lagen stoel bij den haard zitten. Niettegenstaande het voorjaar al was gekomen, was de dag kil en regenachtig. Ze voelde zich zenuwachtig... Op *welke* manier zou ze het Lawrence moeten zeggen?

Ze sloot haar oogen en dacht terug aan dien tijd, toen de jongen ongeveer twaalf jaar was. Lawrence werd mager en bleek en de dokter had een verblijf van eenigen tijd in de bergen aangeraden. Vier maanden lang was ze daar met het kind gebleven... Toen ze den eersten dag weer thuis kwam, had

EEN TUINDORP.

Te Zuilen bij Utrecht is door de Mij. Werkspoor voor haar personeel een groot aantal huizen gebouwd, welke te zamen een schilderachtig dorpje vormen, een tuindorp, zooals buitenlandsche fabrieken voor hun beambten zeer dikwijls laten bouwen.

ze een brief uit den zak van haar mans jas zien steken... Er was *geen* enveloppe om en haar oogen waren als vastgekleisterd gebleven aan een zin... Hoewel ze zoo beefde,

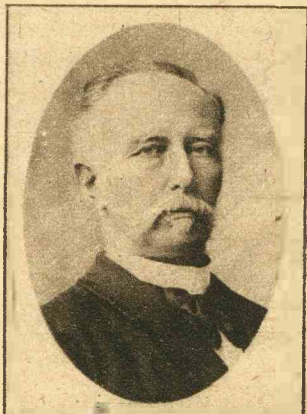
te maken had gehad. Waarom wilde ze het toch niet *gelooven* en hem weer vertrouwen?...

Toen had ze hem kil geantwoord, dat ze hem nooit meer kon vertrouwen... na *dit*... maar terwille van haar zoon zou ze bij hem blijven... Ze hadden toen *zoo* goed hun comédie gespeeld, dat iedere buitenstaander geloofd zou hebben, dat ze samen volkomen gelukkig waren. *Toch* waren er tijden geweest, dat ze medelijden met haar man had, als ze zag, hoe hij zijn best deed het haar naar den zin te maken... merkte, hoe hij naar haar teederheid verlangde... In het begin had hij haar telkens gevraagd, of zij het verleden niet zou kunnen vergeten.

oud-MIN. J. T. CRÉMÉR.

Den 30sten Juni a.s. hoopt oud-min. J. T. CRÉMÉR, lid der Eerste Kamer voor N.-Holland, 70 jaar te worden. Dit jaar is het ook 50 jaar geleden, dat hij in dienst trad bij de Ned. Handel Mij., waarvan hij president geworden is.

P. E. TEGELBERG. †

In den ouderdom van 79 jaar is te Amsterdam overleden de heer P. E. TEGELBERG, oud-directeur der Stoomvaartmij. Nederland, een in handels- en industriele kringen zeer gezeene en bekende figuur.

VERTREK PROF. MR. CARPENTIER ALTING.

Met het s.s. „Koningin der Nederlanden” is verleden week naar Indië vertrokken Prof. Mr. Carpentier Alting, die, zooals bekend is, benoemd werd tot President van het Hoog-gerechtschhof van Nederl. Indië.

Maar telkens had zij geantwoord, dat zij het niet *kon*. Later, toen de wonde niet meer zoo versch was, had ze, eigenlijk meer om een einde aan zijn smeeken te maken, gezegd, dat ze hem *vergaaf*. Daarmede had hij tevreden moeten zijn... *Meer* kon ze niet doen...

De jongen had nooit iets van hun werkelijke verhouding geweten... *zoo* goed hadden zij dit voor hem verborgen... Ze wilde niet dat Lawrence door haar te lijden zou hebben.

Als zij Robert verlaten had, zou ze Roberts zoon verdriet hebben aangedaan... Bovendien wilde ze niet laf zijn en haar last van zich afwerpen...

Maar dikwijls had ze den grootsten angst gevoeld, als ze bedacht, *wat* Robert's invloed over den jongen zou zijn, als hij van school zou komen... Misschien was haar vrees te voorbarig... overbodig, want zelfs de *slechtste*

man zou nog willen, dat zijn kind *goed* was. Maar toch maakte ze zich telkens ongerust... Robert was altijd zoo oppervlakkig... scheen alles even lucht-hartig op te nemen. Hoe zou hij ooit *ernstig* met zijn zoon kunnen praten... hem waarschuwen.

En nu moest zij *volbrengen*, wat haar man niet op zich had willen nemen.

Misschien was het het beste, als zij Lawrence den bewusten brief liet lezen. Maar neen, dat zou toch *te* wreed zijn. Maar ze moest hem toch waarschuwen... Ze bedacht met een siddering in hoeveel opzichten de jongen op zijn vader scheen te lijken...

Midden in haar overpeinzingen werd zij gestoord door een kloppen op de deur. Onwillekeurig stak zij den brief in haar zak. Haar jongen kwam de kamer binnen.

„Ga zitten, Lawrence,” zei ze. Hij nam echter een voetkussen, plaatste dit dicht bij haar en ging er op zitten, precies, zooals hij als kind placht te doen.

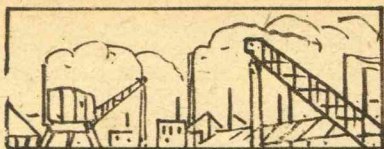
„Moeder, vind je goed, dat ik zóó

(Zie vervolg op pag. 10)

GEWELDIGE BRAND TE HELMOND.

Te Helmond is in de afgelopen week een geweldige brand uitgebroken in de roodververij der firma J. A. Raymakers en Co. aan den Kanaaldijk. De ververij brandde geheel uit, waardoor ongeveer 300 menschen werkloos zijn.

UIT HET VOLLE LEVEN

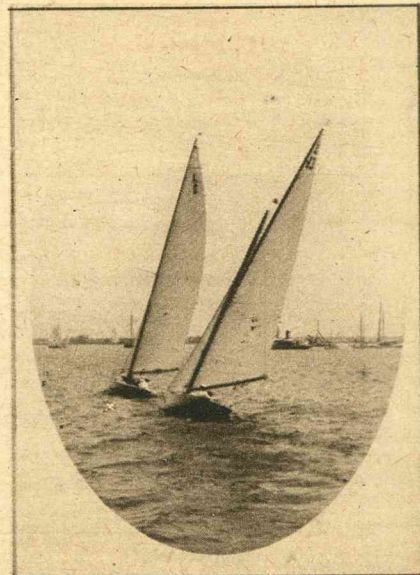
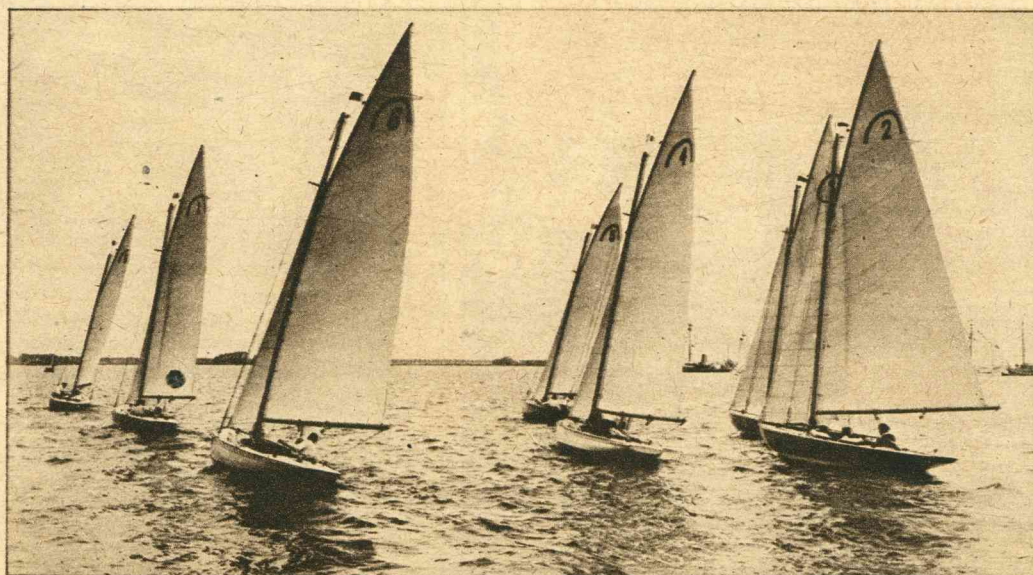
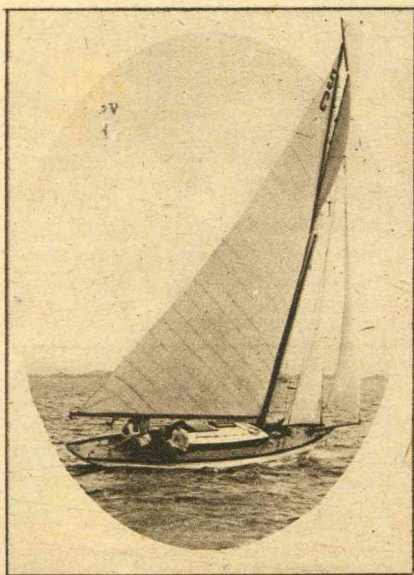
HONDENTENTOONSTELLING TĒ 'S-GRAVENHAGE.

In den Dierentuin te 's-Gravenhage is door de Haagsche Kynologenclub een hondententoonstelling geopend, waarvoor zeer veel belangstelling bestaat. Onze foto's links en rechts geven een tweetal fraaie inzendingen. Midden: een groep keeshonden, die zeer de aandacht trekt.

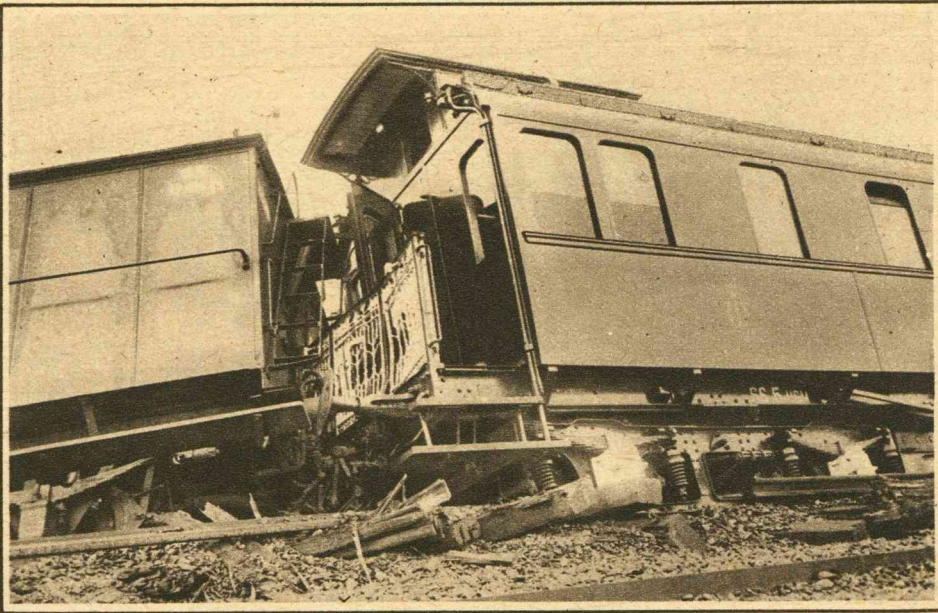
JUBILEUM HENRI BRONDGEEST.

De bekende acteur Henri Brondgeest vierde verleden week in het Stadion te Amsterdam met een openlucht-opvoering van Oscar Wilde's „Salome" en „Een partij Schaak" zijn 25-jarig tooneeljubileum. Links: De jubilaris als Herodus. Rechts: „Een partij Schaak", gespeeld met levende figuren in costuums uit den kruistochtijd.

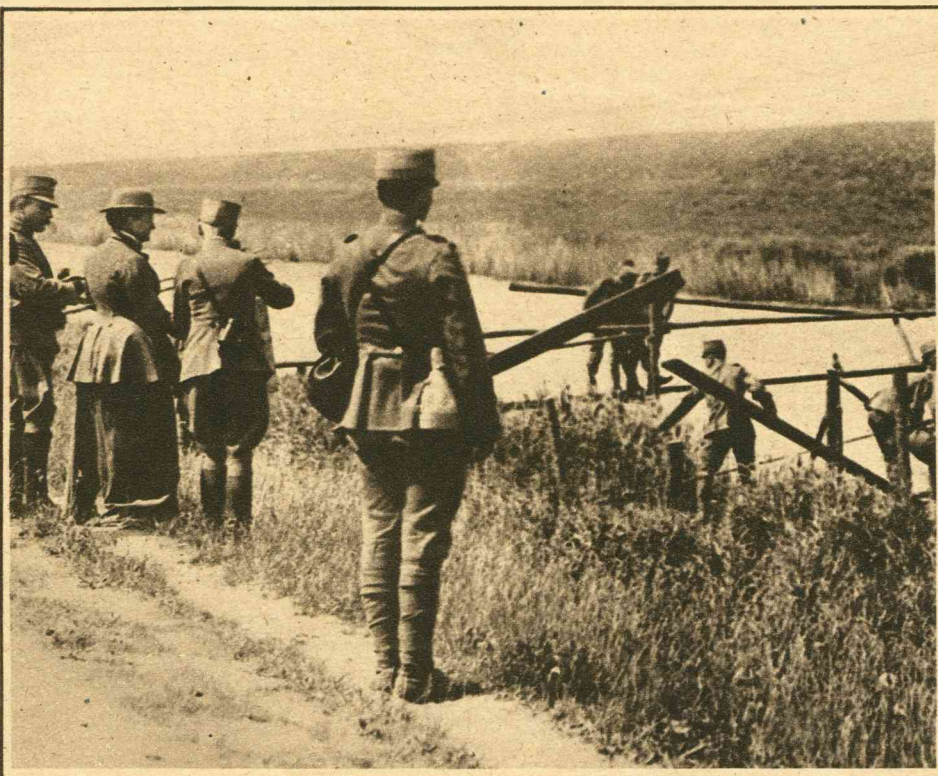

ZEILWEDSTRIJDEN OP HET BRAASSEMMEER.

Zondag 10 Juni zijn op het Braassemmeer Zeilwedstrijden gehouden, die dank zij het fraaie weer, uitstekend zijn geslaagd. Onze foto's geven, links: Handicap voor overdekte jachten, klasse C. De Ingeborg, eigenaar Gerbrand Vis Jr. Zaandijk, No. 1. Midden: De start der Regenboogklasse. Rechts: De Neerlandia V, eigenaar W. Schouten, Dordrecht, winner van de 6-Meter-klasse.

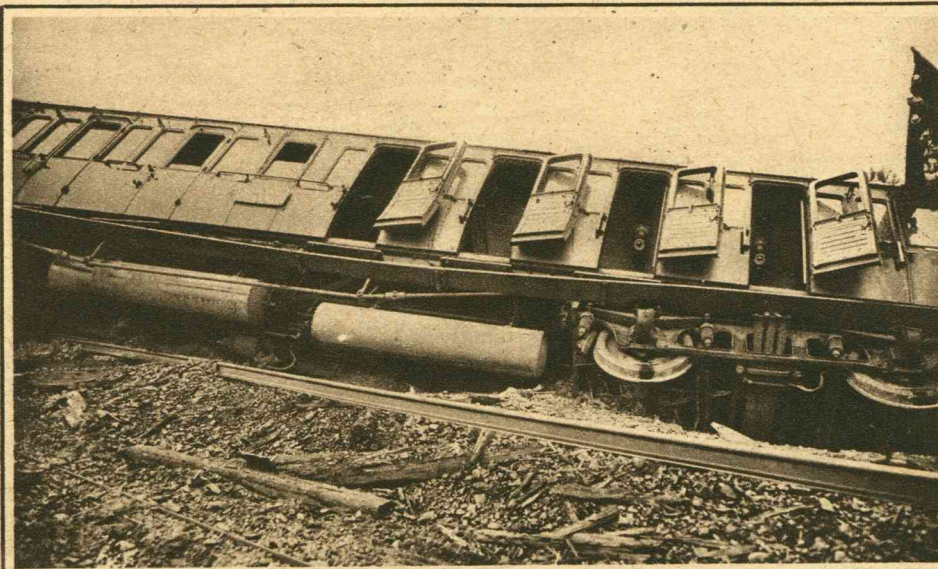
Het ingedrukte Koninklijk rijtuig.

H.M., op inspectie in Noord-Brabant, tegenwoordig bij het slaan van een brug door pontonniers.

ONZE MOEDIGE EN ONVERMOEIDE KONINGIN.

Het is geen vleiery of onverdiende lof, wanneer wij spreken van onze moedige en onvermoeide Koningin. Reeds meermalen gedurende de mobilisatie, hebben wij gelegenheid gehad, Hare Majesteit te bewonderen om de voortdurende, daadwerkelijke belangstelling, welke Zij toonde te bezitten voor *alles* wat het welzijn van ons land betreft. En deze belangstelling bepaalt zich niet tot het zich doen voorleggen van officiële rapporten, neen, Zij stelt zich door eigen aanschouwing van den toestand op de hoogte, en ontziet daartoe geen enkele moeite. We herinneren hier slechts aan den Watersnood en den Veenbrand, aan de talrijke, soms dagenlange inspecties, die H.M. over het leger en de vloot houdt, prestaties, waarbij Zij toont lichamelijke vermoeienissen niet te achten. Haar paleis is tegenwoordig Haar salonrijtuig; Haar residentie is het gansche land. Ook in de afgelopen week vertoefde H.M. wederom in Noord-Brabant, waar Zij verschillende onderdeelen van ons leger inspecteerde. En als door een toeval is Zij, Donderdag 7 Juni, toen zij terug-

Een omgekantelde derde-klaswagen.

ONZE MOEDIGE EN ON

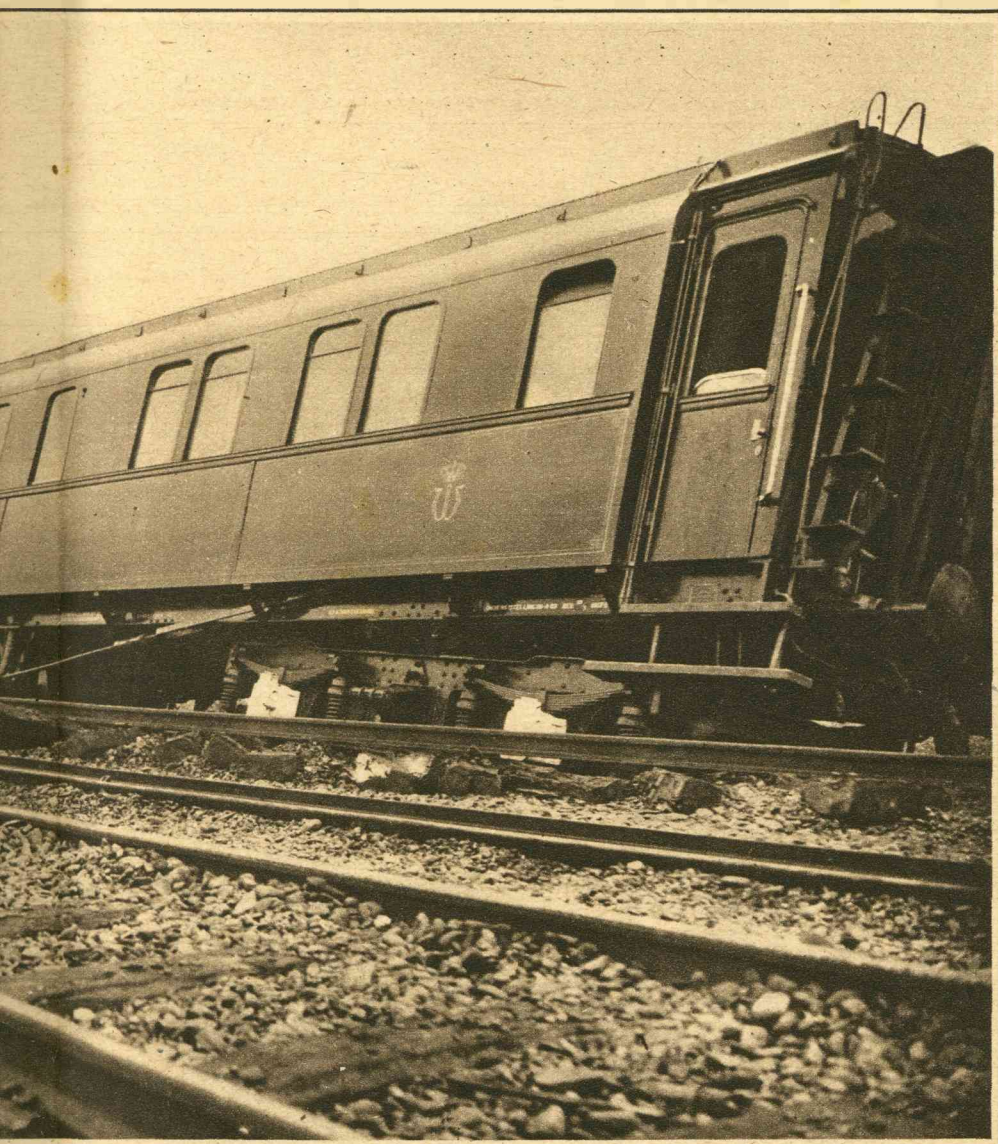

Het salonrijtuig van H.M. de Koningin ligt

Minister Lely (x), het parket uit Utrecht en andere auto

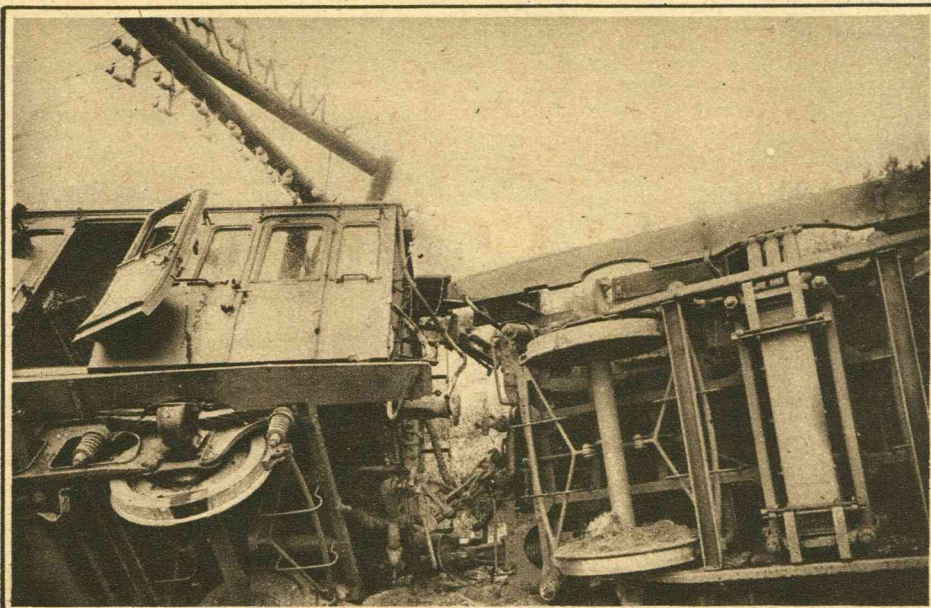
ONVERMOEIDE KONINGIN

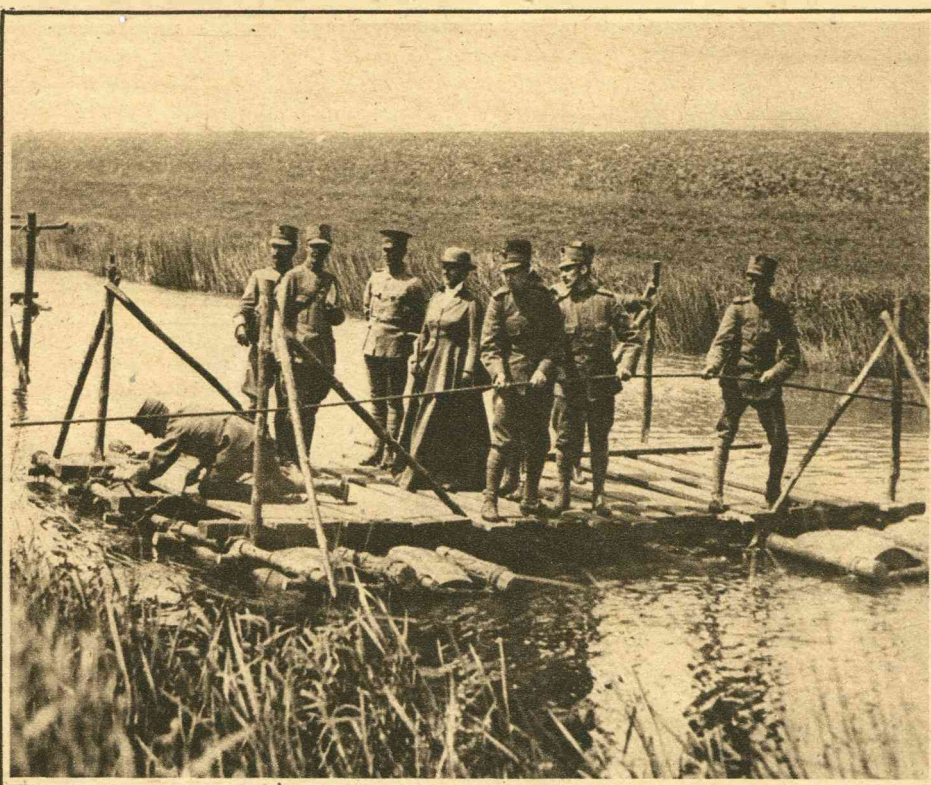
...gt geheel uit de rails; de voorste wagon in een sloot.

...autoriteiten enkele uren na de ramp, op de plaats des onheils.

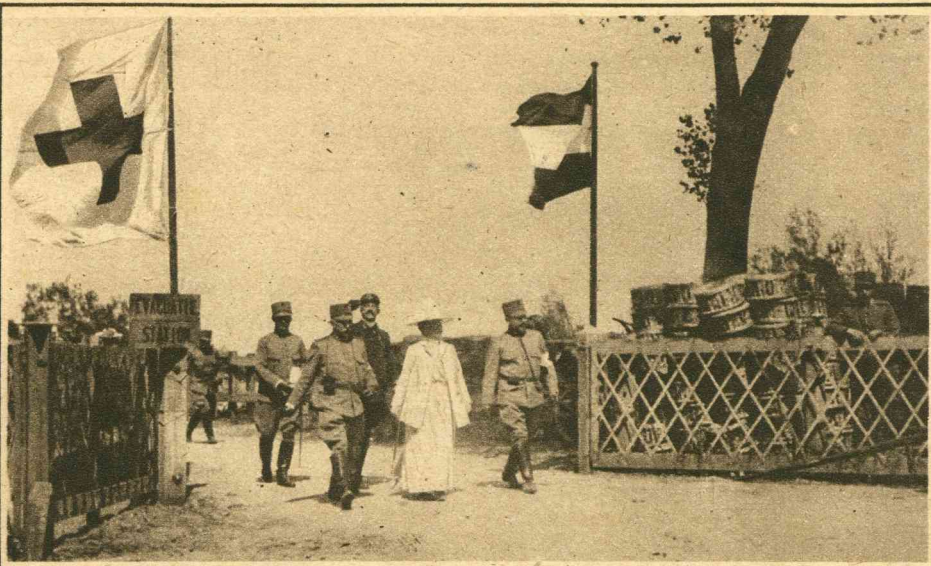

De ontzettende verwoesting. Een afgeknapte telegraafpaal hangt over een wagon.

H.M., op inspectie in Noord-Brabant, wordt met een even te voren gemaakte pont overgezet.

keerde, aan den dood ontsnapt. De trein, waaraan de twee koninklijke salonrijtuigen gehaakt waren, deraileerde door onbekende oorzaak tusschen Schalkwijk en Houten. De beide salonwagens, waarin zich H. M. de Koningin met Haar gevolg bevond, ontspoorde. Hare Majesteit behield een buitengewone tegenwoordigheid van geest; Zij stapte onmiddellijk uit, deed zich den verbandtrommel uit het salonrijtuig aangeven en stond daarmede den verschillende lichtgewonden reizigers — gelukkig zijn er geen zwaargewonden of dooden te betreuren — ten dienste, onderwijl dezen en genen moed en froost in sprekend. Zij wilde van geen bijzondere zorgen voor Haar eigen persoon weten, doch stond erop, dat al de aandacht en hulp aan de gewonden gewijd werd. Met den hulp-trein, die direct vanuit Utrecht gezonden werd om de Koninklijke reizigster en andere passagiers af te halen, zette H. M. in een overvuld rijtuig, waar Zij midden tusschen het publiek zat, Haar reis voort. Begrijpelijkerwijs heeft het moedige gedrag van onze Koningin in den lande veel ontroering veroorzaakt.

H.M., op inspectie in Noord-Brabant, het evacuatie-station te Hedel verlatend.

(Vervolg van pag. 5).

ga zitten?" vroeg hij. „Het is het heerlijkste plaatsje, dat ik ken."

Ze glimlachte. „Natuurlijk mag je dat."

Hij leunde het hoofd tegen haar knieën aan, terwijl hij in het vuur staarde. „Het is zulk somber weer," zei hij toen. „Zoo heerlijk om nu een vuurtje aan te hebben." En toen na een kleine pauze. „Ik ben op het kerkhof geweest, moeder."

Ze schrikte op. „Naar het kerkhof. . . met zulk weer!"

„Ja, moeder. . . ik kon het niet laten. . . Het was er zoo triestig."

Even zweeg hij. . . Toen begon hij plotseling weer, na een diepen zucht: „Moeder, geloof je, dat er iets vreeslijkers bestaat dan de dood?"

„Ja, boy. . . er zijn *erger* dingen. . . Schande. . . en. . . zonde is vreeslijker."

Hij zweeg, en als een wervelwind ging het door haar gedachten, dat dit nu een goede gelegenheid was om het gesprek te beginnen.

„Zonden verwoesten iemands heele leven. . . Alles verandert er door. . . wordt anders."

„Ja, maar het is toch niet noodig verkeerde dingen te doen. . . dat kun je vermijden. . . maar je kunt nooit verhinderen, dat iemand, dien je liefhebt, van je weggenomen wordt. . ." Bij de laatste woorden beefde zijn stem en hij slikte een paar maal. Dit was

hoe jongens het maken, die nooit zoo'n vader hadden. . ."

Een heel lange tijd heerschte er de diepste stilte. De jongen zat met de armen onder het hoofd in het vuur te staren, terwijl zijn moeder zacht door zijn golvend haar

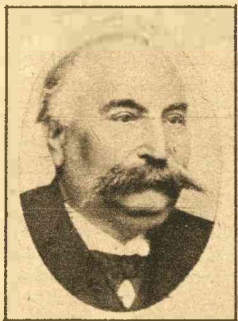
streek. Eindelijk zei ze, bijna aarzeland. . . „Ik wist niet. . ."

„Natuurlijk wist u dat niet, moedertje," viel hij haar in de rede. „En juist daarom wilde ik met u praten. . . opdat u zult weten, dat u nooit over mij zult hebben te tobben. . . Dat u mij altijd zult kunnen vertrouwen. . ."

„Ik moet je kunnen vertrouwen, jongen," zeide zij. „Daarom wilde ik juist vandaag eens met je praten."

Hij dacht even na: „Maar begrijp me goed, moeder, als vader er niet geweest was, zou ik zeker niet anders zijn geweest dan alle andere jongens van mijn leeftijd."

„Ziet u," ging hij voort. . . „vanaf den tijd dat ik een

A. M. A. GULDEN. †

Te Zaltbommel is in den ouderdom van 77 jaar overleden de heer A. M. A. GULDEN. De overledene was ongeveer 50 jaar gemeente-architect aldaar. — De heer G. H. HEILERSIG, lid der Prov. Staten van Overijssel en gemeente-ontvanger van Markelo, is aldaar overleden. — Op 54-jarigen leeftijd is te Dordrecht overleden de heer H. A. NEBBENS STERLING, een bekende figuur op economisch en landbouwgebied, directeur der Vereeniging van Landsverbetering, enz.

G. H. HEILERSIG. †

H. A. NEBBENS STERLING. †

klein kind was, zijn vader en ik kameraden geweest. . .

Hij behandelde me altijd alsof ik een *man* was. . . Daar-

door sprak ik altijd met hem over alle mogelijke dingen. . .

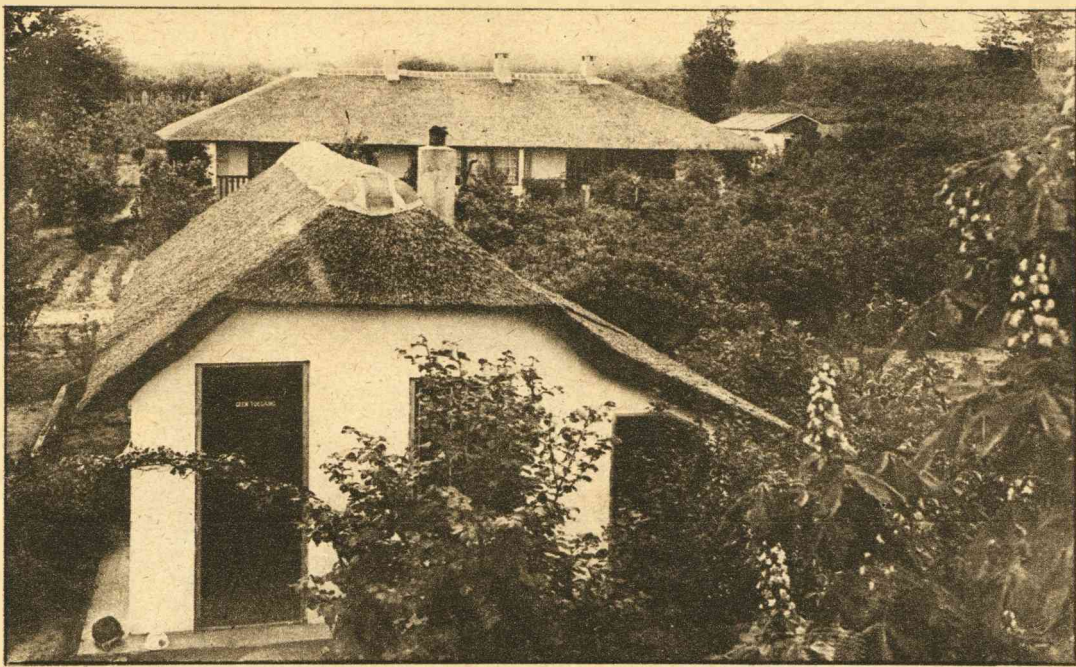
En eens — dat gebeurde in een van mijn eerste vacantie-

dagen — toen ik in moeilijkheden raakte met. . . een vrouw. . . ging ik regelrecht naar vader en vertelde hem alles. Ik wist, dat het verkeerd was, wat ik had gedaan en dat het nooit had moeten gebeuren, en ik had al dagen loopen denken, of ik dit feit misschien niet zou kunnen verzwijgen tegenover hem, omdat ik me schaamde.

Maar toen ik bij hem zat en we weer een van onze oude gesprekken hadden. . . vertelde ik het hem en ik herinner me nog heel goed, dat ik ineens begon te huilen alsof ik nog een heel klein jongetje was. . . Een oogenblik dacht ik, dat vader me daarom zou uitlachen, maar dat deed hij niet, moeder. . . Hij sloeg zijn armen om me heen en klopte me op den schouder en zei alleen maar, dat hij het begreep. Dat was alles moeder."

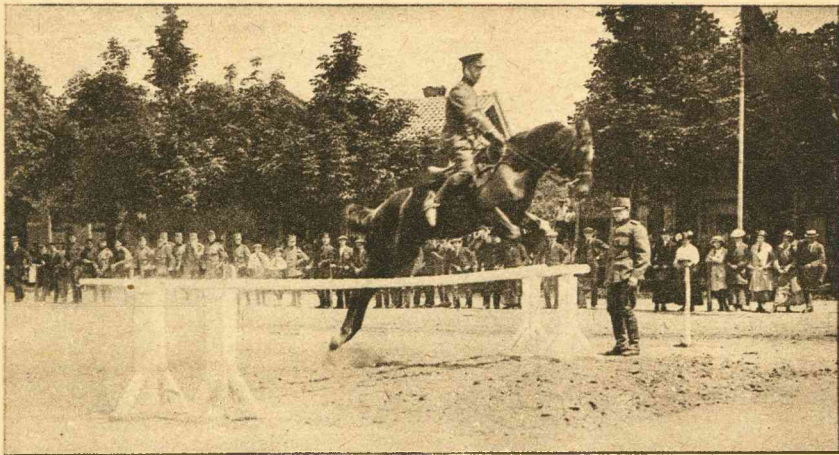
Even zweeg hij en ging toen verder: „Ik zal nooit in mijn heele volgende leven kunnen vergeten, hoe hij toen met me gesproken heeft. Hij verweet me *niets*, absoluut niets. . . terwijl ik wist, dat ik me als een gek. . . een stommeling. . . had gedragen. . . Hij zei alleen, dat hij zoo blij was, dat ik bij hem was gekomen om over dat alles te praten. . . En dat hij ervan over-

tuigd was, dat ik nooit iets zou doen, waarover ik me mijn heele leven zou moeten schamen. . . Weet u, wat hij toen ook zei, moeder. . . ? Hij zei: „Mannen koopen hun zonden met kussen en betalen ze met hun bloed." Ik heb

VOOR EEN HERSTELLINGSOORD.

De Christelijke Jongemannen-Vereeniging „Excelsior" heeft eenige gebouwen te Laren aangekocht om daarin een herstellingsoord te stichten. Wij geven hierboven van deze schilderachtig gelegen gebouwen een overzicht.

DRAVERIEN TE LEIDEN.

De Leidsche Vereeniging tot bevordering der Paardensport hield Woensdagmiddag 1.1. te Leiden een harddraverij en een tweetal springconcours op het Schuttersveld. De deelneming en de belangstelling waren zeer bevredigend. Hierboven een moment uit het springconcours.

zijn eerste verdriet, dacht ze en dat lijkt altijd het wredeste. . .

Ze voelde, dat ze een moeilijker taak op haar schouders had genomen, dan zij aanvankelijk had gedacht. . . Het leek nu zoo ontzettend zwaar het onderwerp aan te roeren. . . „Ik wilde graag eens ernstig met je praten, Lawrence," begon zij. „Binnen een paar weken zul je de school verlaten hebben en je plaats in de maatschappij moeten innemen. Je zult voor veel verleiding komen te staan. . ."

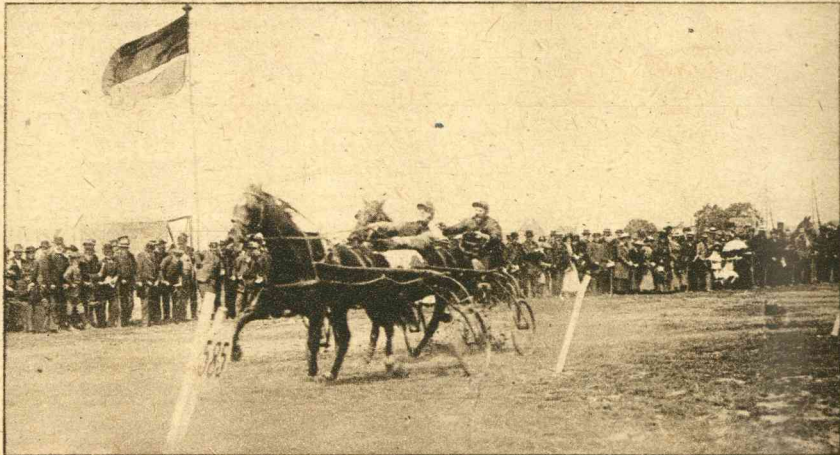
„Dat weet ik," antwoordde hij kalm.

„Je weet dat. . ." vroeg ze verbaasd, bijna angstig.

„Ja, moeder, en ik ben blij, dat ik eens met u uit kan praten vanmiddag. Vroeger was. . . vader. . . er altijd. . . en natuurlijk liet u het aan hem over, over alle dingen met mij te spreken. . . U wist, dat u dat aan hem kon overlaten. . . Maar nu. . . nu" — de jonge stem beefde weer als even tevoren — „nu, dat hij gestorven is — wilde ik u zeggen moeder, dat U heusch niet ongerust over mij hoeft te zijn. . . Ik zal het vertrouwen, dat vader in me had, heusch niet beschaamd maken. . ."

Ze begreep er niets van. „Het vertrouwen, dat hij in je had, beschaamd maken. . ."

„Ja, moeder. . . misschien wist u niet, hoeveel vader en ik altijd samen waren en hoe ik hem alles toevertrouwde. Ik geloof zelfs, dat vader u niet eens vertelde, wat ik hem al niet bekende. . . Ik heb er wel eens over nagedacht,

DRAVERIEN TE LEIDEN.

Een spannende race.

dat nooit vergeten. . . Ik geloof ook niet, dat er veel zulke vaders zijn, als hij voor mij is geweest."

„Nee, boy," hoorde ze zichzelf antwoorden.

„En," vervolgde de jongen toen, „ik wilde u vertellen, dat nu. . . nu hij van ons weg is. . . ik voor niets ter wereld ooit zijn vertrouwen in mij zou willen beschenken. Dat geloof je toch, is het niet, moeder?"

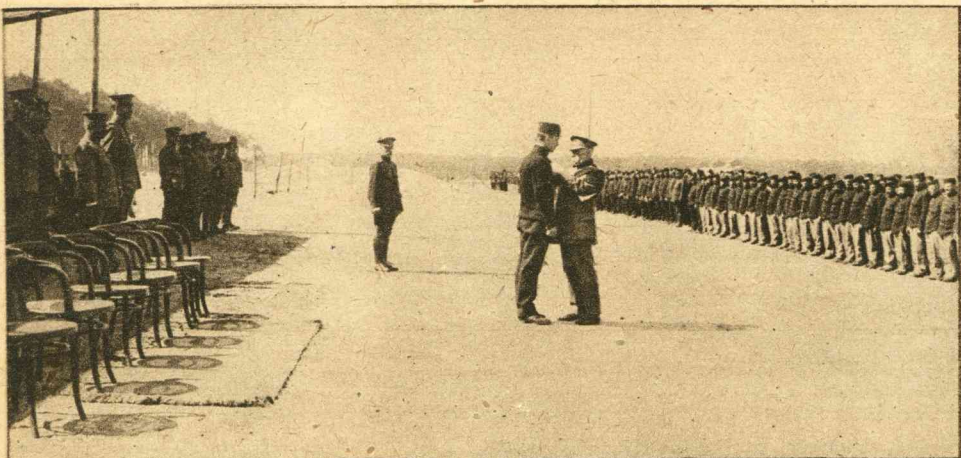
„Ja," zei ze heel zacht, „ik geloof je, Lawrence. Ik ben ervan overtuigd. . ."

„Ik denk, dat het een soort „noblesse oblige" voor me is. . . Een jongen, die zoo'n vader heeft gehad, moet goed blijven." — Hij stond op en keek haar aan. „Moedertje," zei hij plotseling, „wat zie je er moe uit. . . doodmoe. . . Heb ik te veel met je gepraat?" — „O, nee," stelde ze hem gerust, terwijl ze trachtte te glimlachen. „Ik ben zoo gelukkig, dat je me dit alles hebt verteld. . . Ik wist dat niet. . ."

„Nee, moeder. . . hoe kon je dit alles ook weten. . . Al houdt een vrouw ook nog zooveel van haar man, geloof ik toch, dat er dingen zijn, die ze niet van hem kan begrijpen." — „Ja," antwoordde ze langzaam. „Ik geloof niet, dat een vrouw alles van een man kan begrijpen."

Toen de jongen de kamer had verlaten en ze weer alleen was, haalde ze een geelgeworden brief uit haar zak. Terwijl ze zich naar het vlammenend haardvuur overboog, wierp ze het papier er in.

Een oogenblik flikkerde het hel op. . . kronkelde zich in de vlammen om onmiddellijk daarop tot asch te worden. . .

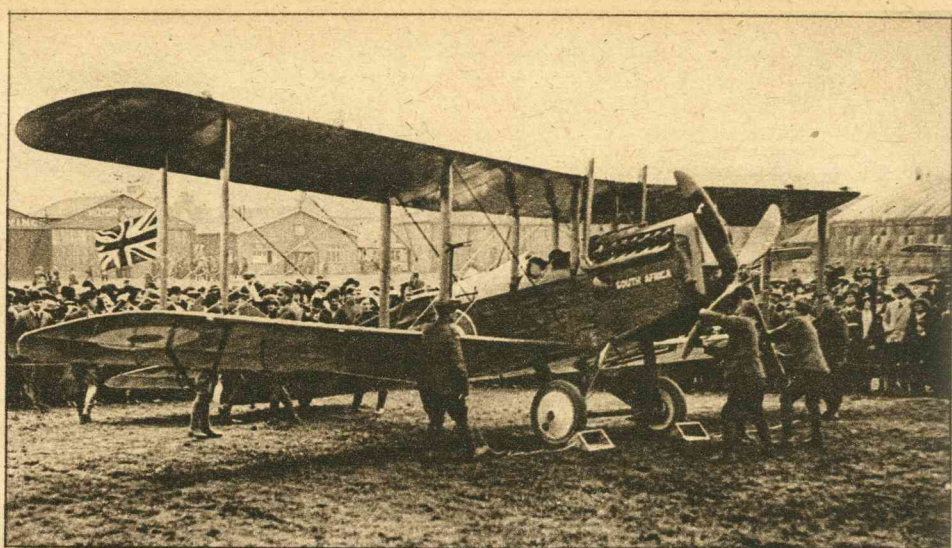
EEN BIJZONDERE PLECHTIGHEID.

Dinsdag 5 juni 1917 werd in het Interneeringskamp te Harderwijk de soldaat René Colsouille, aldaar geïnterneerd, gedecoreerd met het Oorlogskruis, alsmede het ridderschap in de Leopoldsorde met palm, wegens zijn moedig strijden bij het begin van den oorlog in 1914, waarbij hij ook ernstig gekwetst werd. Alle Nederlandsche officieren, die aan het Depot behooren, en alle Belgische officieren en soldaten te Harderwijk geïnterneerd, waren bij deze plechtigheid tegenwoordig. Links: Het oogenblik der decoratie. Rechts: Het defilé voor den gedecoreerde.

EEN RUSSISCHE STAD IN DE MACHT DER SOLDATEN.

Het is in Rusland nog lang niet wat het wezen moet; het is en blijft een janboel en van een krachtig optreden naar buiten, kan voorloopig nog geen sprake zijn, als de binnenlandsche toestand zich niet snel wijzigt. Zoo is Tsaritsin aan den Wolga, een stad die over de 100.000 inwoners telt, door oproerige soldaten ingenomen. Zoolang zoo iets gebeurt, is de eenheid in het land nog niet zoo groot, als sommige kringen wel eens naar buiten willen doen blijken.

EEN GESCHENK VOOR AFRIKA.

De aeroplane „South-Africa”, die door de Londensche Kamer van Koophandel is aangeboden aan generaal Smuts, die het vliegtuig voor den dienst in Zuid-Afrika heeft aanvaard.

ANDREW CARNEGIE.

Volgens berichten in Parijsche bladen ligt Andrew Carnegie, de bekende Amerikaansche millionair op sterven. Hij is bijkans 80 jaar oud en klom van een nietsbezittenden loopjongen op tot een der rijkste mannen der wereld.

DE POPULAIRE KEIZER-KONING.

Keizer-koning Karl van Oostenrijk-Hongarije aan het Isonzo-front. De troepen die in den strijd gaan, begroeten den vorst stormachtig.

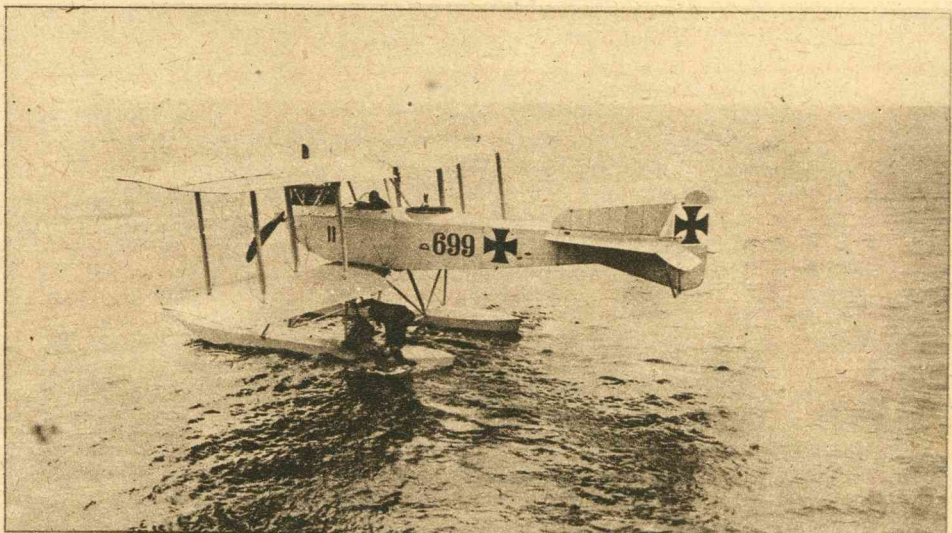
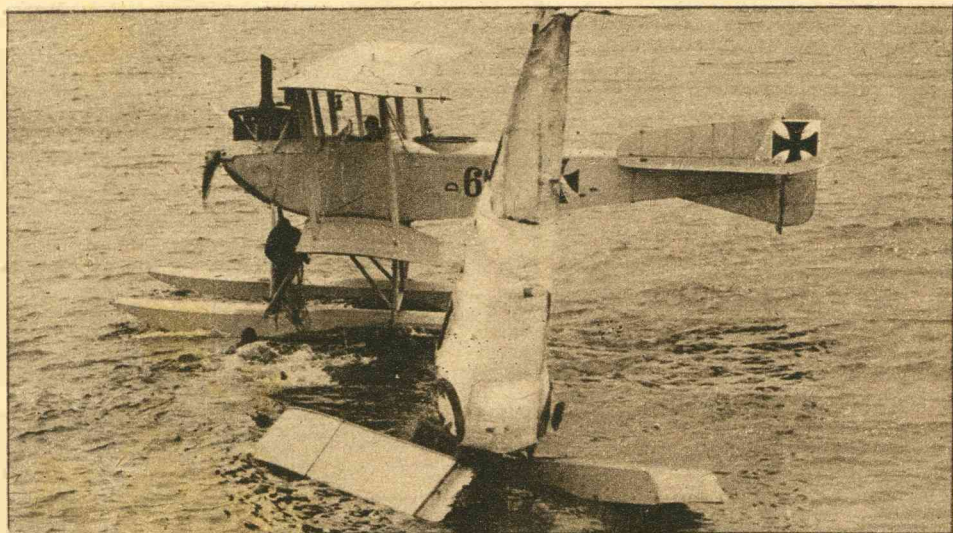
GÉNÉRAAL BROESILOF.

vroeger commandant van het Zuid-Oostelijk front, is in de plaats van den afgetreden generaal Alexejef tot opperbevelhebber van het Russische leger gekozen. Reeds meermalen is in dezen oorlog zijn naam in gunstigen zin genoemd.

MET DE ENGELSCHEN IN MESOPOTAMIË.

Een overzicht van Ashar Creek. Aan de rivier Engelse soldaten, die een „ballam” huren. Ballam is het Arabische woord voor het Engelsche Skiff.

DE OORLOG TUSSCHEN WATERVLEIETUIGEN.

Hierboven geven wij twee interessante foto's van een Duitsch watervliegtuig, dat een neergeschoten Engelsche vliegmachine bergt.

No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(19)

HOOFDSTUK XV.

(Vervol.)

Of een automobiel mee over 't Kanaal te nemen, en een tocht door Duitsland en Oostenrijk te gaan maken. Maar deze beide redmiddelen, en ook een halfdozijn andere, die bij mij opgekomen zijn, betrekken toch maar uitsluitend van executie. Ik geloof dat 't beter is om 't nu maar ineens uit te vechten. De persoon, met wien ik juist door de telefoon heb gesproken, is van dezelfde opinie. Het is een van de rechtskundige adviseurs van het Ministerie van Binnenl. Zaken, en hij zegt, dat 't, met de bewijzen, die in ons bezit zijn, onmogelijk is, om tegen iemand anders dan Wong Li Fu een aanklacht in te dienen. Toch weten we zeker dat hij minstens vier of vijf, en waarschijnlijk wel drie maal zooveel, handlangers heeft."

"Heeft de politie ook eenig idee, van het hoofdkwartier van de bende? Zij moeten toch wel de een of andere plaats hebben, waar ze samen komen. Zij moeten toch ergens eten en slapen."

"Die lange detective Winter, is vanochtend hier geweest. Hij scheen vol vertrouwen in den goeden uitslag van de zaak, hoewel ik hem een ontzettenden schrik heb aangejaagd, toen ik hem vertelde, dat binnen een uur nadat hij 't huis verlaten had, er op mijn vrouw geschoten was, en dat zij nog maar net aan een dodelijke verwonding ontkomen was. Hij heeft me gevraagd, jou te verzoeken, hier te komen. Het spijt mij verbazend, dat onze kennismaking, die zoo prettig begonnen was, nu tot gevolg heeft, dat je gevaar loopt..."

"Wat dat betreft," viel Theydon hem in de rede, "ik zou op dit oogenblik met geen mensch ter wereld willen ruilen."

Hij vreesde dadelijk, dat hij te veel gezegd had, en daarom voegde hij er lachend bij: "U moet niet vergeten, mijnheer Forbes, dat ik boeken schrijf, waarvan sommige — ik vrees juist de bekendste, nogal sensationeel zijn. Als deze storm voorbij is, en Wong Li Fu veilig en wel opgehangen is, en u en uw familie weer tot rust komen in Sutherlandshire, zal ik met nieuwe kracht aan mijn werk beginnen. Ik zal nooit meer tot mezelf zeggen: „O, dat is te ver gezocht", of bang zijn, dat ik te veel van de goedgelovigheid van mijn lezers verg. Als een kleine bende Chinezen en Japanners Londen kunnen verschalken, de beste krachten van Scotland Yard kunnen beetnemen, en iemand van uw positie gevangen kunnen houden in uw eigen huis, hoef ik niet meer terug te schrikken om alle toestanden te beschrijven, die maar in mijn vruchtbaar brein kunnen opkomen."

"Japanners zeg je? Waarom spreek je van Japanners?"

"De Amerikaan, Handyside, heeft me verteld, dat die doodskopjes Japansch werk zijn. Hij beweert ook, dat die worsteltrucs, waaronder Winter en ik, en tot op zekere hoogte ook mevrouw Forbes, geleden hebben, Japansch zijn. En wat nog meer zegt: er is vanochtend een Japanner in de buurt van mijn huis gearresteerd."

"Winter heeft wel zoo iets gezegd, maar hij sprak alleen maar van Chineezen."

"Ik heb van Furneaux gehoord, dat de gearresteerde een Japanner was, en tot een vereniging behoort, die zich de „Zonen van Nippon" noemt."

"Maar alle duivels, ik heb geen ruzie met Japan. Integendeel, ik ben een van haar beste vrienden."

"U moest Handyside's geliefkoosde theorie eens hooren. Hij zegt, dat een machtige en steeds grooter wordende partij van onze bondgenooten in het Verre Oosten van plan is China in een toestand van anarchie te houden, totdat Japan gereed is, wat financiën en wapenen betreft, een groote rol in de regeling te spelen. Maar die paar Japansche

avonturiers, die zich met Wong Li Fu verbonden hebben, tellen eigenlijk nauwelijks mee. Als hij maar eenmaal gepakt is, zal die veete wel verder in rook opgaan."

"Als dat niet gebeurt, zal ik de Regeering moeten verzoeken, mijn vrouw en dochter veilig in de Tower onder te brengen," mompelde Forbes, opstaande, en hij begon op dezelfde nadenkende, zorgvolle wijze door de kamer heen en weer te loopen, als hij gedaan had, toen Theydon hem voor den eersten keer van Edith Lester's einde gesproken had.

"U hebt gezegd, dat Wong Li Fu wist, dat uw vrouw gisterenavond bevrijd is," ging Theydon voort. "Winter heeft u dat zeker verteld. Is dat eigenlijk naar een veronderstelling van hem of is er nog iets in Croydon gebeurd?"

"Vanochtend om tien uur reed er openlijk een auto vóór. Een politieagent, die dacht dat het een van zijn chefs was, of dat een vertegenwoordiger van Scotland Yard 't huis eens kwam opnemen, was zoo onvoorzichtig zich aan de deur te vertoonen, waarop de auto wegrende. Het was een ongelukkige domheid, maar toch kan je 't den man nauwelijks kwalijk nemen. De groote brutaliteit van de bende is hun beste middel om zich te beschermen."

Er klonk een gong in de hall. Beide mannen schrokken op, en lachten toen.

"Zie je wel," riep Forbes uit, "die schurken hebben ons al aardig zenuwachtig gemaakt. Ik weet niet, hoe lang mijn bedienden 't uit zullen houden. Zij zijn erg trouw, en Tomlinson zegt, dat hij er

"Ik geloof, dat jullie allemaal jaloersch zijn," zei zij. "Ik ben de eenige, die in 't heetst van 't gevecht is geweest. O, neen, ik vergeet u, mijnheer Theydon. Heeft die vreeselijke kerel u niet tegen den grond geslagen?"

"Ja," zei Theydon, 'zijn lippen met zijn tong bevochtigend. Er was zoo'n vreemde klank in zijn stem, dat ze allemaal begonnen te lachen.

"Als Frank zoo „ja" bromt, heeft dat een massa te beteekenen," zei mevrouw Paxton. "Hij heeft eens met een slagersjongen gevochten, die onhebbelijk tegen mij geweest was, en toen ik hem vroeg, of hij hem flink afgerost had, zei hij „ja" op precies dezelfde manier. Ik heb den jongen naderhand gezien, en zijn gezicht zag er vreeselijk uit."

"Wees maar niet al te lief, Mollie," merkte haar broer droogjes op. "Vertel maar eens wat je in werkelijkheid zei."

"Ik bent 't eerlijk vergeten."

"Je raadde hem aan, om zijn hoofd te koken, en het in te maken in azijn."

"Lieve hemel, wat een zonderlinge opmerking!"

"Dat vond hij ook, totdat jij hem uitlegde, dat hij eruit zag als een roode kool."

"Wat was ik toch een schandelijk brutaal nest in dien tijd! 't Kwam zeker, omdat ik altijd met mijn broer omging."

De gasten schenen ernstige onderwerpen gedurende dien maaltijd te willen vermijden. Evelijn Forbes begon herinneringen op te halen uit haar eigen schooltijd in Brussel, en spoedig was 't gesprek algemeen en hadden ze 't over alles en nog wat, van de schilderijtentoonstelling af tot het golfkampioenschap voor dames toe. Mevrouw Paxton kon uitstekend iemand nadoen, en zat juist de stem en de manieren van een bekende golf-speelster na te bootsen, tot groot amusement van het gezelschap, toen zij onderbroken werd door drie keer een scherp, onregelmatig gekraak, dat uit de ramen van de eetkamer scheen te komen. Op 't zelfde oogenblik werd de lijst van een schilderij op den muur er tegenover in tweeën gespleten en viel een Worcester vaas op het buffet in duizend diggelen.

Theydon zag 't eerst drie kleine stervormige gaatjes in het spiegelglas van de ramen.

"Sta niet op!" zei hij dadelijk. "Erschiet iemand op 't huis. Kruip in vredesnaam op den grond!"

De noodzakelijkheid van dit bevel werd nog verduidelijkt door een vierden kogel, die lager kwam, haast mijnheer Forbes raakte, een vaas van Venetiaansch glaswerk op tafel omgooid, en terecht kwam in de onderste helft van het buffet. Forbes, die niet dacht aan de mogelijke gevolgen voor zich zelf, schoot zijn vrouw te hulp, en terwijl hij haar met zijn lichaam beschermde, bracht hij haar naar een hoek van de kamer, waar zij veilig was. De andere dames hadden zich na eenige aarzeling op den grond laten vallen, en kropen nu naar dezelfde schuilplaats.

Theydon vloog de kamer uit. De huisdeur stond open. De politie had het schieten gehoord, terwijl het door de personen in de huiskamer nauwelijks opgemerkt was door het gerinkel van glas en porcelein. Maar na enkele minuten werd een nuttelooze achtervolging opgegeven. Er was geschoten uit een automobiel, die dichtbij het hek van den tuin stilgestaan had aan den anderen kant van het plein. Hoewel de boomen bijna geheel in blad stonden, en dicht struikgewas zulk een aanval op een huis onmogelijk scheen te maken, bleek 't later, dat de ramen van de eetkamer juist als mikpunten hadden kunnen dienst doen.

Toen Theydon terug kwam vond hij Forbes en de dames in de hall verzameld. "Weer zijn we er goed afgekomen, maar de vijand helaas ook," zei hij kalm. "Twee agenten waren net te laat om tusschenbeide te komen. Natuurlijk hadden ze van dien kant af geen aanval verwacht."

"Is — e — de vijand er in een auto van door gegaan?" zei mevrouw Forbes.

"Ja. Een agent tracht hem in een taxi te volgen."

"Welnu, laten we dan af gaan eten. Ik had mijn kotelet nog nauwelijks aangeraakt."

VEREENIGING TOT VERBETERING VAN KLEINE-KINDEREN BEWAARPLAATSEN.

Wij geven onzen lezers een levendig kijkje in de Kinderbewaarplaats Prinses Juliana, Warmoesstraat 71 te Amsterdam, een der 4 inrichtingen door de Vereniging tot verbetering van Kleine-kinderen Bewaarplaatsen in verschillende stads wijken opgericht. Op 5 Juni 1.1. was het juist 45 jaar geleden dat de eerste Kinderbewaarplaats in de Vinkenstraat werd geopend; behoefte aan uitbreiding deed zich spoedig gevoelen, zoodat achtereenvolgens in 1875 in de Warmoesstraat, in 1885 in de 1ste van Swindenstraat en in 1896 in de van Ostadestraat nieuwe Bewaarplaatsen gevestigd werden; die in de Warmoesstraat voldeed allengs niet meer aan redelijke eischen en werd, herbouwd, op 2 Febr. 1912 in den tegenwoordigen toestand weer in gebruik genomen. Allen zijn zooveel mogelijk op dezelfde wijze ingericht. Kinderen van 6 weken af, mits gevaccineerd, tot 6 jaar, worden opgenomen en voor 10 cents den geheelen dag van 's morgens 8 tot 's avonds 8 uur verzorgd en gevoed. De babies liggen in een afzonderlijke zaal in heldere wiegjes of spelen in een box of op den vloer. De grootere kinderen van 3 tot 6 jaar worden door de helpsters beziggehouden met fröbelwerk of kring spelletjes en bij goed weer mogen zij in den tuin naar hartelust spitten en zandscheppen. Na 't middagmaal, dat om 12 uur genuttigd wordt, gaan allen een paar uur slapen op praktische britjes die, niet in gebruik zijnde, tegen den muur worden opgeklapt. Allerlei aardig speelgoed staat op planken langs de wanden gerangschikt. De Vereniging doet een nuttig werk door kinderen van moeders, die buitenshuis den kost moeten verdienen, op te nemen en te verzorgen. Om 4 Bewaarplaatsen in stand te houden is zeer veel noodig; sedert enkele jaren ontvangt de Vereniging subsidie van de Gemeente, verder moet zij bestaan van giften en contributies, die wij haar in steeds ruimere mate toewensen. Wie nog niet met deze inrichtingen kennis maakte, raden wij aan er eens 'n bezoek te gaan brengen, belangstellenden worden gaarne door de directrices ontvangen en rondgeleid. Mevr. J. Tweer-Westerman is presidente, mej. M. ter Meulen penningmeesteresse en mej. G. Smit secretaresse.

zeker van is, dat er geen syllabe over wat er voorgevallen is, buitenshuis gezegd is. Maar de zenuwen van de dienstboden zijn tot op 't uiterste gespannen. Een werkmeid liet straks een karaf vallen, en door het gerinkel begonnen ze allemaal afgrijselijk te gillen. Kom, laten we eten en drinken en vroolijk zijn, want morgen sterven we. Het is niet bepaald een goed gekozen aanhaling. 't Klinkt zelfs onheilspellend, maar toch is zij toepasselijk onder de gegeven omstandigheden."

Hij wierp de deur open, en zag de drie dames naar beneden gaan.

"Helena," riep hij streng uit, "de dokter heeft gezegd, dat je volstrekt niet je kamer mocht verlaten."

"Hoor eens, de dokter is maar een man, en denkt, dat een vrouw niet geschikt is voor den strijd. Hij heeft het glad mis. Als we eenmaal beginnen, kunnen we ontzettend zijn."

Mevrouw Forbes, wier gelaat bleeker was dan gewoonlijk, leunde op Evelijn's arm. Zij droeg een blauw tulle japon, die aan haar slanke gestalte iets teers gaf, maar zij lachte zoo ongekunsteld, dat zelfs de politieagenten grinnikten.

"Je ziet er heusch boosaardig uit," zei haar man, die dadelijk toegaf, wat ze ook wel verwacht had.

„Lieve Hemel Helena, die dokter heeft 't bepaald bij 't verkeerde eind gehad,” riep haar man uit. „Je hebt gelijk. Als we belegerd worden, moeten we er ons maar in schikken. Mevrouw Paxton, ik hoop, dat er geen granaat zal ontploffen, voor we een kopje koffie krijgen!”

Theydon keek uit het raam, vóór hij weer ging zitten.

„Dat salvo heeft heel wat uitgewerkt!” kondigde hij aan. „Londen ontwaakt eindelijk. Er is een volksooploop vóór het huis en een klein, dik mannetje staat uit te leggen, wat er gebeurd is. Bereid u nu maar voor, om de vertegenwoordigers van de pers bij drommen te ontvangen.”

HOOFDSTUK XVI.

Waar in onverwachte bondgenooten komen opdagen.

Ofschoon het, zooals we zullen zien aan Furneaux te danken was, dat de Londensche afdeeling van de Jonge Mandjou's overwonnen en uitgerooid werd, was 't door Winter's nauwkeurige onderzoekingen, dat de schuilplaats van de bende ontdekt werd, waardoor de zaak spoedig tot een eind gebracht kon worden. Overigens hadden de gebeurtenissen een geregeld verloop, en knap zou de profeet geweest zijn, die dat verloop had kunnen voorspellen. Later waren ze het er dikwijls oneens over of de inwoners van Fortescue Square No. 11 al of niet van de duivelsche wraakneming gered waren, doordat de crisis verhaast was. Winter hield standvastig vol, dat de politie noodzakelijk op den langen duur de overwinning had moeten behalen, terwijl Furneaux met nog grooter overtuiging van idee was, dat, hoewel de bende ongetwijfeld uit elkaar zou gaan, dat langgewenschte doel bereikt had kunnen worden na, en niet vóór, een vreeselijke ramp in 't huis van de familie Forbes plaats gegrepen had. Er was evenveel vóór als tegen dit argument in te brengen, en de lezer zal zijn eigen opinie er wel over vormen. Een waarheidlievend schrijver kan alleen maar de feiten vertellen, en 't verder maar aan de lezers overlaten om ze te beoordeelen. Winter was een knappe detective, die door zijn groote ondervinding de zaak in haar ware licht kon beschouwen. Aan den anderen kant had Furneaux een buitengewone gave om de kronkelingen van den misdadigen geest te doorgronden.

Hoe 't ook zij, het volgende gebeurde

Winter zat op zijn bureau een groote sigaar te rooken en te zwoegen door de rapporten, die ondergeschikten hem ingeleverd hadden over alle opiumkitten en Chineesche kosthuizen in het East End, toen Furneaux binnenkwam.

„Hoe staan de zaken?” vroeg de Hoofdinspecteur, één stuk ter zijde leggend, dat een nader onderzoek waard was; hier werd een club in beschreven, die veel bezocht werd door Chineesche inwoners van Londen, en menschen van een beter stand dan de matrozen en stokers, die in de haven afgezet werden door schepen, waarmee handel op 't Verre Oosten gedreven werd. Dit viel Winter op, omdat het een eigenaardig feit was, dat de Jonge Mandjou's van allerlei moderne middelen gebruik maakten.

„Zóó zóó,” piepte Furneaux.

Hij wierp zich in een grooten leuningstoel, kronkelde zich op als een levende Boeddha, en haalde één van de ivoren doodskopjes uit zijn vestjeszakje te voorschijn.

„Als je maar kon spreken, jou leelijk ding!” mompelde hij.

„Je bent niet zóó dood, of je kunt nog een boel kwaad verrichten. Waarom kan je je bedreigingen dan niet in woorden uitdrukken?”

Dan zouden we naar je luisteren en wat verneemen.”

Winter, die nog zijn papieren zat uit te zoeken, stak zijn sigaar vragend in de hoogte in zijn eenen mondhoek.

„O, ik heb een boel over de binnenlandsche politiek van China gehoord,” zei Furneaux korzelig, weer strak naar het doodskopje starend, nadat hij een vluchtigen blik op zijn collega geworpen had.

„Alle kleine beetjes helpen natuurlijk. Ik heb vanochtend een paar Chineezers ontmoet, die Wong Li Fu dolgraag in de kokende olie zouden stoppen.

Een kerel, een heele piet onder de handelaren in jutte, heeft een broer en een zwager verloren, de één in Canton, en de ander in Peking, en hij zegt, dat beide sterfgevallen aan Wong te wijten zijn.

Een ander, die toevallig in Smith's Hotel was gaan logeeren, is een afgezant, die hier speciaal naar toe gezonden is om Wong op te speuren en te vermoorden.

Ik heb hem gevraagd, hoe hij van plan was te werk te gaan, maar zijn plannen zijn erg vaag. Hij wacht maar rustig af, tot de gelegenheid zich vóór doet.

Ik ga Len Shi met die twee confronteeren in Bow Street. Misschien kunnen ze iets uit hem krijgen. Maar zullen ze 't ons vertellen, als ze iets hooren? Dat zou ik wel eens willen weten. Die Oostersche

dadelijk, dat Wong Li Fu daar een handje in gehad had.

Hoewel hij en een andere man van het Gezantschap Theydon Donderdagavond van 't Waterloo-Station naar 't huis van Forbes gevolgd hebben, heeft hij hem, vreemd genoeg, vandaag niet herkend.

Misschien heeft hij 't toch wel gedaan, ik weet 't eigenlijk niet zeker. Je moet nog spreken van den impassieven Roodhuid! Er gaat niets in dit opzicht boven een echten Chinees!”

„Lieve Hemel!” zei Winter bewonderend, „wat ben je vandaag op je praatstoel. Nu, hier is iets, dat misschien nog van dienst kan zijn. Whitechapel gelooft, dat we wel een of meer Jonge Mandjou's onder dat zoodje kunnen vinden,” en hij wierp een officieel rapport over de tafel.

Furneaux stak het doodskopje weer in zijn zak, en zat mistroostig op het rapport te staren, toen een agent kwam zeggen, dat een boodschapjongen een „detective” wilde spreken over een getypten brief, die op Woensdagavond aan het huis van mijnheer Forbes afgegeven werd.

„Laat hem maar binnenkomen,” zei de Hoofdinspecteur, en een jongen in een keurig uniform kwam binnen. Hij keek vragend rond.

„O, u bent de heer, die bij ons op 't kantoor in Piccadilly is geweest,” zei hij tot Winter.

„Ja.”

„Nou, mijnheer, ik heb u niet veel te vertellen, maar ik ben 't geweest, die den brief aan Fortescue Square bezorgd heb. Ik heb den afzender gezien, een heer, een vreemdeling, denk ik dat het was, met zulke vreemde oogen, en ik geloof vast, dat ik hem vanmiddag weer gezien heb. Hij kwam uit een huis in Charlotte Street.”

„Weet je dat wel zeker?” vroeg Winter snel.

„Hij leek sprekend op dien man, die mij den brief liet bezorgen, en was op dezelfde manier gekleed.”

„Heb je 't nummer van dat huis ook gezien?”

„Ja, mijnheer. No. 412.”

„Ben je er zeker van?”

„Ja, mijnheer.”

„Je bent een beste jongen. Als je inlichtingen ons van eenigen dienst zijn, zal ik er voor zorgen, dat je niet vergeten wordt.”

De jongen salueerde en ging heen.

„We moeten No. 412 eens gaan opzoeken,” zei Winter rustig, maar er klonk voldoening uit zijn stem, omdat hij meende, dat dit een ontdekking was in de goede richting, en dat hij de kroon op 't hoofd zou krijgen om de doortastende manier waarop hij altijd bij een onderzoek te werk ging, terwijl Furneaux liever in 't vage theorieën zat te maken, dan naar tastbare bewijzen te zoeken.

Furneaux was op 't punt om een sarcastische opmerking te maken, toen de bel van de telefoon klonk. Winter luisterde, en dadelijk was zijn voldaan lachje van zijn gezicht verdwenen. Hij werd hoe langer hoe boos, toen de agent, die hem opbelde, hem alles van de beschieting van 't huis in Fortescue Square vertelde.

De Hoofdinspecteur gaf kortaf eenige instructies om de geheele politie aan 't werk te zetten om een herhaling van zoo iets te voorkomen.

„Je zegt immers, dat niemand gewond is?” voegde hij er aan toe.

„Neen, mijnheer.”

„Zijn de dames erg geschrokken?”

„Ze zijn weer aan tafel gaan zitten om de lunch verder te gebruiken.”

„Best, ze zijn blijkbaar allemaal van 't goede soort. Als je wilt, kan je ze dat gerust uit mijn naam zeggen. Zeg aan mijnheer Forbes, dat alle mogelijke maatregelen genomen zullen worden om zijn huis verder te beschermen. Je moet er voor zorgen, dat krachtige patrouilles geposteed worden op alle punten, vanwaar op een van de ramen gemikt kan worden tot die van de zolderkamers toe. Bel me weer op als je met den inspecteur over de zaak gesproken hebt.”

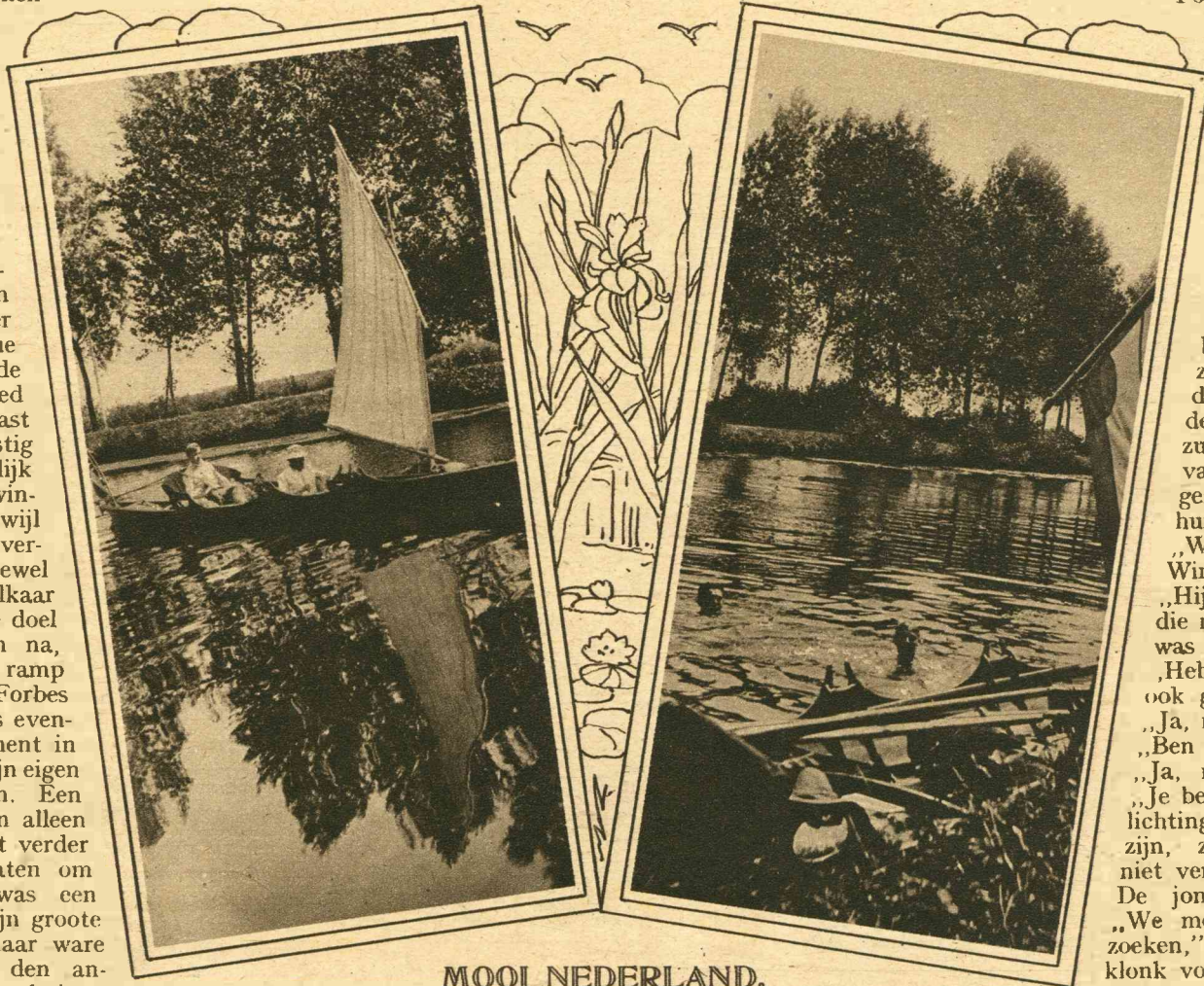
Hij hing den telefoonhaak weer op. Wat er nu gebeurd was, had hij niet kunnen vermoeden. „Wat een brutaliteit,” zei hij. „Al weer geschoten?” vroeg Furneaux laconiek.

„Ja, een formeele beschieting vanuit de verte. Vier schoten zijn in de eetkamer terecht gekomen.”

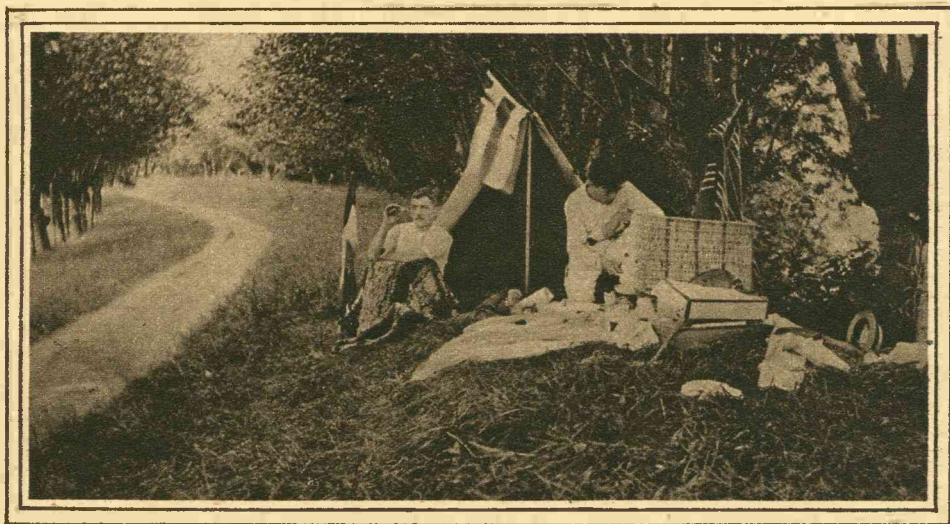
„Niemand gewond, en niemand gearresteerd?”

„Geen sterveling.”

(Wordt vervolgd).

Van een lid der Roei-vereening „De Delftsche Sport” ontvingen wij de hierboven gereproduceerde foto's van een boottocht door Zuid-Holland en Utrecht, welke ons het schoone van ons landschap en het heerlijke buitenleven duidelijk doen zien.

geest is al net als hun taal. Die heeft drie duizend manieren, om één denkbeeld uit te drukken, en niet één daarvan is onze manier.”

„Is Theydon naar Fortescue Square gegaan?”

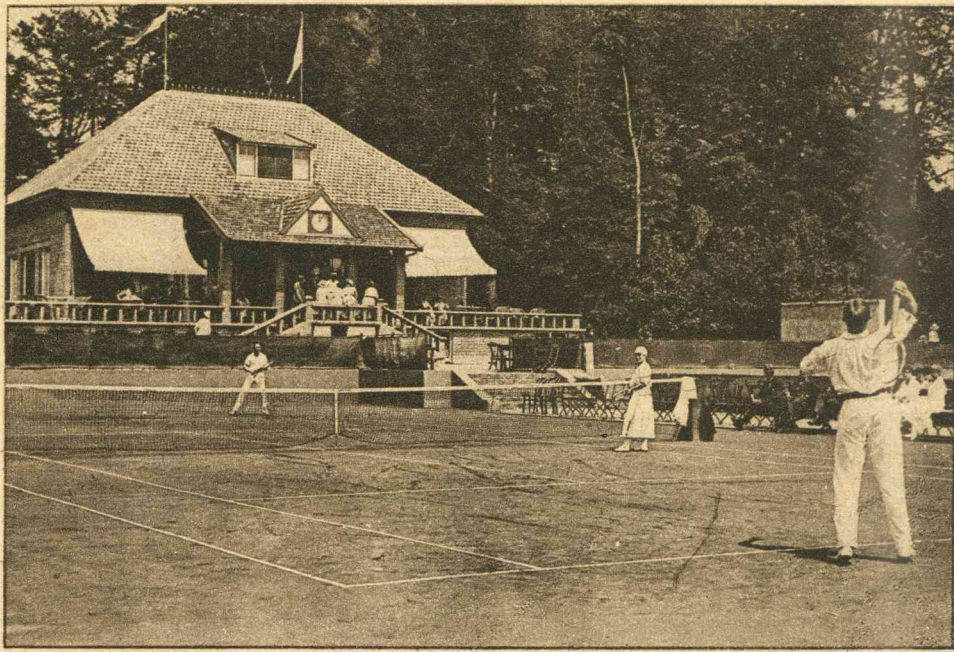
„Ik denk 't wel. Hij kwam nota bene in Jermyn-street plotseling opdagen — vóór het Smith's Hotel, met een dame in een taxi.”

„Een dame? Juffrouw Beale?”

„Neen, zijn zuster, naar de familiegelekenis te oordeelen. Zijn oogen puilden net als de jouwe uit zijn hoofd, toen hij den grijzen wagen zag.”

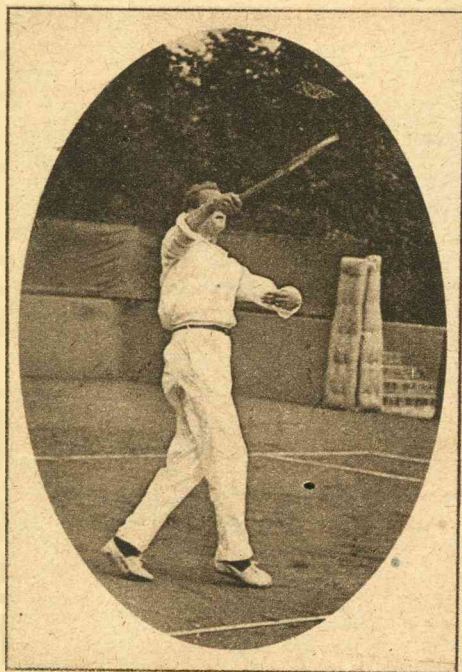
„Heb je hem dan de zaak niet uitgelegd?”

„Wel neen, ik heb hem vierkant genegeerd. Die Chineezers zijn erg verlegen, en ik durf ze geen schrik aan te jagen, door ze te laten merken, dat er te veel „vreemde duivels” in deze zaak gewikkeld zijn. Mijn Londensche Chinees is zoo slim geweest om het Gezantschap aan 't werk te zetten, toen de dood van mevrouw Lester bekend was geworden. Hij begreep

INTERNATIONALE LAWN-TENNISWEDSTRIJDEN TE ARNHEM.

Van de internationale tenniswedstrijden, die Donderdag l.l. te Klarenbeek officieel zijn aangevangen, brengen wij op deze pagina een vijftal foto's. Hierboven, links: Niet alleen zijn de banen in Arnhem de beste uit het land, maar ook de omgeving is voor spelers en kijkers ideaal. Rechts: Een fraai overzicht van de prachtige Arnheemsche banen.

INTERNATIONALE LAWN-TENNISWEDSTRIJDEN TE ARNHEM.

Links: De bekende Arnhemmer Ras in actie. Men lette op de aardige houding van de linkerhand. Voorts toont deze foto hoe keurig alles in Arnhem verzorgd is. De hoeken der baan-omrastering zijn met matrassen bedekt. Midden: Dames net-spel. Mevrouw Fabius-Noyon en mejuffrouw Wijnands in het dames dubbelspel. Rechts: Tennis is geen monopolie van de „jeunesse dorée“!

HET BELLEVUE-SYMPHONIE-ORKEST TE AMSTERDAM ONDER LEIDING VAN MAX TAK.

1. H. Beck - 2. L. Kinsbergen - 3. T. Henckel - 4. W. Lohoff - 5. A. Muijsers - 6. Blitz - 7. P. Swaab - 8. F. Kwast - 9. MAX TAK - 10. H. Arbous - 11. Max Hautier - 12. J. Ripken - 13. Corneval - 14. Schrik - 15. Auerhahn - 16. E. Verdelman - 17. Abas - 18. Meijer - 19. Rentmeester - 20. J. Richelman - 21. Koen - 22. Nieuwenhuijs - 23. N. Sulver.